Eric de Noorman

STRIJD OM HEIDRUN

DOOR HANS G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN
ERIC DE NOORMAN

In deze reeks zijn verschenen :

DE REIS NAAR ATLANTIS
DE ONTVOERING VAN WINONAH
DE STRIJD TEGEN KIRASSO
DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
DE SULTAN VAN AKAIIM
HET WATER DES LEVENS
HET STENEN AFGODSBEELD
DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
DE VALSE KONING
DE MOORDENAAR
VAN KONING WOGRAM
— DE DODENRIDDERS
DE WONDEREN VAN MU
HET GEHEIM
VAN HET GRAFGEWELF
— HET VERZOEK
VAN TOVENAAR LAURI
DE ZON-AANBIDDERS
ERIC IN HET HEMELSE RIJK
STORM OVER CHINA
HET DUIVELS VERBOND
DE STRIJD OM HET GOUD
DE ZWARTE RUITER
DE BOOG VAN ALLARD
DE KONING DER STEPPE
HET EINDE VAN TOEGHIR
HET TYRFING MYSTERIE
DE TWINTIG LAATSTEN
DE STRIJD OM HEIDRUN

Zullen weldra verschijnen :

DE PRIJS DER WRAKE
HET MOERASMONSTER

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman »
bevat een volledig en afzonderlijk verhaal.

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

STRIJD OM HEIDRUN

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, BRUSSEL

Korte inhoud van de laatst verschenen deeltjes :

Bij zijn terugkeer na een lange, avontuurlijke reis, verneemt Eric dat zijn vader, Wogram, koning der Noormannen gestorven is. Diens plaats werd ingenomen door een neef van Eric, de dwingeland Omon. Eric gelukt erin de valse koning Omon van zijn plaats te verjagen. Hij verneemt dat zijn vader vermoord werd. Met behulp van de tovenaar Lauri weet hij zich op de moordenaar te wreken. Aan Lauri heeft Eric een belofte moeten afleggen. Hiervoor vertrekt hij terug op reis. Hij belandt eerst in het eiland van de dodenridders. Daarna sluit hij vriendschap met Intor, de woudkoning. Samen strijden zij tegen de koningin Ergosa, die met ijzeren hand over het land der verschrikking, Materia, heerst. Zij weten het land te bevrijden en maken kennis met de wonderen uit het land van Mu, broeder van Intor. Op de terugreis met zijn vriend Halsa, moet Eric op een eiland aanleggen om drinkwater te zoeken. Hier ontdekken zij het geheim van het grafgewelf en weten de koningsdochter Aitka, die er in opgesloten is, te bevrijden. Terug in het land brengt Eric bezoek aan de tovenaar Lauri die hem verplicht een scheepslading goud uit « Goudland » af te halen. Eric vertrekt naar Goudland maar wordt door de eilandbewoners gevangen genomen en ter dood veroordeeld. Op het nippertje wordt hij door het volk der zonaanbidders gered die hem voor de « Zoon van de Zon » aanzien. Hij wordt bevriend met de koning der Ozmecs, doch de vijand van de hogepriester Techotla. Deze besluit hem aan de zonnegeest te offeren. Eric weet zich te bevrijden en het land van de tyranie van de priesters te verlossen. Hij vertrekt eenzaam huiswaarts met zijn lading goud.

Hij wordt opgenomen op een Chinese jonk, dat een ander schip aanvalt en Lotus van Jade, de lievelingsdochter van de Keizer van China entvoert, om een scheepslading goud als losprijs te bekomen. Eric slaagt er in deze Chinese Prinses te bevrijden en behouden bij haar vader terug te brengen.

De Keizer en Eric worden de slachtoffers van een Staatsgreep. Eric en Lotus van Jade gelukken er in het rijk te redden en de Keizer te bevrijden. Deze schenkt Eric een schip vol kostbaarheden waarmede hij eindelijk de tocht naar Noorwegen aanvangt. In een cel zit Baldon opgesloten om in het noorden gerechtigd te worden...

Baldon kan de bemanning van het schip omkopen en, zodra Eric in Noorwegen geland is met het goud naar zijn burcht vluchten. Lauri heeft tijdens Eric's reis de macht over het land weten te krijgen en Winonah met haar kind gevangen te houden. Lauri wordt door geldgebrek verplicht met Baldon een verbond te sluiten en hem in ruil voor het goud, het Rijk aan te bieden...

Met de hulp van de Lynx der Wouden en diens mannen zal het Eric gelukken zijn zoontje terug te vinden en Baldon in een val te lokken. Dank zij Orl, de Koning der Dvergars, zal ook Lauri schaakmat gezet worden en zal Eric zich terug aan zijn volk en land kunnen wijden.

Zekere dag verneemt Eric dat een « Zwarte Ruiter » het Oostelijk deel van zijn land onveilig maakt. Dadelijk begeeft hij zich naar het Oosten waar hij kennis maakt met Yark de Stijfhoofdige. Samen zullen zij na veel moeite die « Zwarte Ruiter » ontmaskeren en onschadelijk maken.

Verrast door een onweder, zoekt Eric een onderkomen bij Allard, op wiens burcht een vloek drukt. Op het nippertje haalt Eric het tegen wezens uit andere tijden en bevrijdt hij meteen de burcht van de vloek. Met de legendarische boog van Allard als geschenk, keert Eric, dwars door de steppen, terug naar het Noorden.

Eric wordt toevallig betrokken in een meeslepende jacht, door een Nomadenstam ingezet op Raven, het wilde paard dat ook « De Koning der Steppen » genoemd wordt. Bij het afsterven van de oude Nomadenleider ontstaat naijver tussen zijn twee zonen, Toeghir en Gonor.

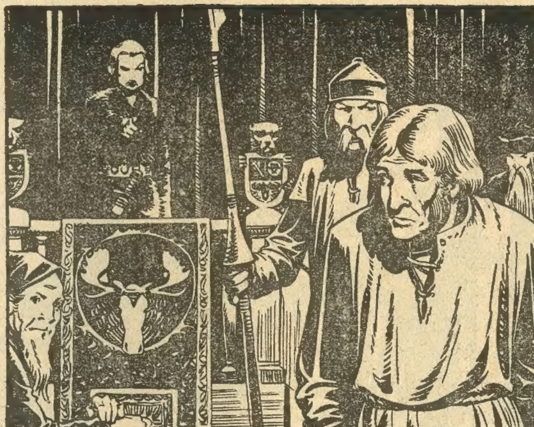
Eric heeft de boze plannen van Toeghir, om Gonor, met de steun der Stichi uit de weg te ruimen, doorzien. De dood meermaals nabij, zal het Eric toch gelukken Gonor te redden en de Stichi, erg gedund, naar hun haardstede terug te drijven.

In Olaf's leen hebben tal van onverklaarbare overvallen plaats. Eric, moedig bijgestaan door Pum-Pum, zal er weldra achterkomen dat dit het werk is van ridder Vagen. Deze wenst het magische zwaard te bemachtigen, dat hem onoverwinlijk zou maken, om zich dan tot koning der Noren uit te roepen.

De Noorman belandt vervolgens in de Vallei der Nevels, waar twintig mensen hunkeren naar de verlossing van een euwenoude vloek dat hen langzaam de dood injaagt. Eric zal het echter gegund zijn hen hiervan te bevrijden.

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN » is Hans G. Kresse, een der meest talentvolle medewerkers van de Marten Toonder Studio's

In opgewekte stemming rijdt Eric de Noorman over de heuvelen en door de uitgestrekte wouden naar huis. Het liefst zou hij zijn edel paard de sporen geven om in een onafgebroken snelle rit de burcht van Wogram te bereiken. Maar het ezeltje van Pum-Pum kan niet zo snel meekomen en de koning wil de kleine man niet achterlaten.

Op de burcht van Eric's vader, Wogram, de Koningsburcht, is men nog niet van de aanstaande terugkeer van de Noorman verwittigd. Misschien zou, als dat wel het geval was, die oude pachter niet zo somber kijken, die daar in de grote zaal voor de rechter moet verschijnen.

De rechter ! In een kostbaar gewaad gekleed, neemt hij de plaats van de Koning in, als wiens plaatsvervanger hij optreedt. Fier en hooghartig, als ongenaakbaar troont Wendir daar op zijn verhoog. Over de leuning hangt een tapijt met het koninklijk wapen, het elandengewei.

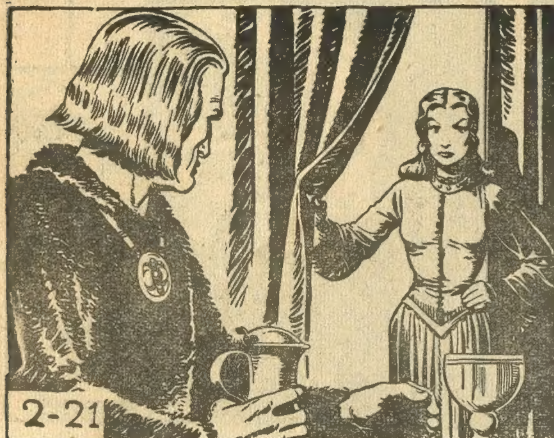
— Gij geeft dus de beschuldiging toe ?

— Ik... beken ! zegt de man haperend. Onrustig dwalen zijn ogen over de rechters. Generlei aandoening staat op hun gelaat te lezen.

— Dan wordt gij verbannen, zegt Wendir onbewogen, — voor de tijd van vijftien jaren wegens het jagen van een koninklijk hert !

Een beweging van ontsteltenis gaat door de aanwezigen. Zeker, men kent de meedogenloze straffen van 's konings plaatsvervanger, maar dit... Verbanning voor zulk een licht vergrijp. Wat bezielt Wendir ?

De rechter laat zijn strenge blik door de zaal gaan en het gemompel verstomt. Zonder de radeloze veroordeelde nog een blik waardig te keuren, verdwijnt hij met een zwijgende groet aan de raadsheren achter het zware gordijn dat de achterzijde van de rechterstoel afsluit.

Met hetzelfde onbewogen gezicht schenkt Wendir, in zijn eigen vertrek, zich een glas wijn in. De verschijning van een jonge vrouw tussen de gordijnen aan de ingang stoort hem in deze bezigheid.

— Gij, Draga ? vraagt de ridder met een wat mildere klank in zijn stem.

— Waarom kijkt ge zo treurig, drukt u iets ?

Met een gemelijk gebaar haalt zij de schouders op. Draga keert haar broeder de rug toe en zegt verbeten voor zich heen :

— Altijd die vrouw van Tyrfing ! Die Heidrun...

— Welnu ? vraagt Wendir effen.

Het meisje barst woedend uit :

— Altijd was ik de persoonlijke hofdame van de Koningin ! Overal vergezelde ik haar en mij vertrouwde ze alles toe. En nu... als een onwillig kind schokt ze met de schouders, nu is het altijd weer Heidrun, Heidrun ! Ik kan die naam niet meer horen !

Heftig schudt ze het hoofd.

— Ik verdraag het niet langer ! Dat kind met haar vleiende maniertjes...

Wendir ziet rustig op haar neer. Hij wendt zich af en vult zorgvuldig zijn glas.

— Gij moet u daarvan niet te veel aantrekken ! zegt hij. — Straks komt de Koning terug en dan. Er zal hier meer veranderen dan ge kunt vermoeden ! gaat hij voort.

— Wat bedoelt ge daarmede ? vraagt zij vorsend.

Wendir staart afwezig in zijn glas. Hij brengt het aan de lippen en ledigt het in één enkele teug.

— Niets ! zegt hij kort. — Vergeet het maar.

In gedachten verdiept begeeft Draga zich naar haar kamer. Stemmen uit het vertrek van de Koningin trekken haar aandacht. Onwillekeurig blijft ze staan en kijkt naar binnen, zonder zelf opgemerkt te worden.

— De Koning zal nu weldra hier zijn ! hoort Draga de Koningin zeggen.

— Welk een man, Koning Eric ! klinkt het geestdriftig antwoord. Draga voelt opnieuw de woede in zich opkomen. Dat is de stem van Heidrun, ze treedt nader en gaat voort tegen Winonah :

— U hadt het moeten meemaken, het gevecht in de gewelven van Tyrfing !

Geruisloos trekt Draga zich van haar luisterpost terug. Heidrun maakt aanstalten om het vertrek te verlaten. Men mag haar hier niet vinden !

Maar wanneer Heidrun door de gangen loopt, komt wel een ander haar tegemoet. Geen rustig ogenblik heeft Ridder Awain meer gekend, sedert het avontuur op de burcht van Olaf. Dag en nacht vervolgt hem het beeld van de schone Heidrun. Maar hij heeft het nog niet gewaagd, haar te spreken over zijn liefde. Vandaag heeft hij de stoute schoenen aangetrokken. In een fraai gewaad gehuld treedt hij haar tegemoet.

— Veroorlooft ge mij, jonkvrouw Heidrun, U te vergezellen en met U te spreken ?

Opgeschrikt uit haar gedachten ziet het meisje hem wrevelig aan.

— Ik verkies alleen te gaan !

De ontstelde uitdrukking op Awain's gelaat ontgaat haar niet en half-spottend voegt ze er aan toe :

— Wie een jonkvrouw wil vergezellen verzorgt toch eerst zijn haar en baard ?

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

— Verheug u ! schalt een stem hem in de oren. Verstoord ziet Awain op en hij staat op het punt een scherp antwoord te geven. Maar weer roept dezelfde stem : Verheug u, de Koning komt !

Met een zwierig gebaar komt Halfra nader. Aan zijn vrolijk-luidruchtige stem heeft Awan hem reeds herkend. Het is een merkwaardige verschijning, deze Halfra, die sedert enige dagen de gastvrijheid van de Koningsburcht geniet.

— De Koning komt, de Koning komt ! De burchtheer nadert zijn slot !

Hij zingt het bijna uit en Draga komt nieuwsgierig toegelopen.

— Een ijlbode is aangekomen, vertelt Halfra, nu wat rustiger.

Draga ziet de bedrukte gelaatstrekken van Awain. Langzaam komt ze dicht op hem toe en kijkt hem veelbetekenend aan.

— Zo somber ? vraagt ze speels. — Weer om Heidrun ? Maar de koning komt toch en dan...

De mare van 's konings aanstaande terugkeer is ook tot Wendir doorgedrongen. Maar de mannen, die na korte tijd onopvallend in zijn vertrek bijeenkomen, schijnen de vrolijkheid niet te delen. Met duistere gezichten staan zij rondom 's konings plaatsvervanger. Maar Wendir zwijgt en een van de mannen zegt voorzichtig :

— Er moet iets gedaan worden, wij lopen nu het gevaar, dat...

Waarschuwend heft Wendir de vinger op.

— Iedere overhaasting is tot mislukking gedoemd, zegt hij langzaam. Een voor een neemt hij de mannen om hem heen op. Dan wendt hij zich af.

— Ik moet nadenken ! zegt hij, de tijd komt...

De vreugde over de terugkomst van Eric vindt haar hoogtepunt in een luisterrijk feestmaal in de grote ridderzaal van Wogram's burcht.

— Uw ervaringen als mijn plaatsvervanger boezemen mij grote belangstelling in, zegt de koning tot Wendir. Gij moet mij daar veel van vertellen, opdat ik weer van alles op de hoogte kom !

Wendir's mond vertrekt in een flauwe glimlach.

— Vrouwe Winonah was zo vriendelijk mij haar volle vertrouwen te schenken ! antwoordt hij met een hoofse neiging van het hoofd voor de koningin, die op haar plaats tussen de koning en hem wat achteruit geleund is, om het gesprek niet te storen.

— Zijn er geen moeilijkheden geweest ? vraagt Eric.

— Slechts de gewone dingen ! meent Wendir. De dienaren komen het gebraad brengen, voegt hij er aan toe en hij grijpt naar het korte brede mes, waarmede men de vleesschotels eer pleegt aan te doen.

Eric's aandacht wordt afgeleid door een heildronk, die aan het ondereinde van de tafel op hem wordt uitgebracht. Glimlachend dankt hij voor de hem gebrachte hulde. Een zachte opmerking van Ewoud, aan zijn linkerzijde doet hem omzien.

— Het feestgedruis belette mij u te volgen, zegt hij. Wat wilt ge mij zeggen?

Ewoud ziet hem aan.

— Luid spreken past niet onder alle omstandigheden, zegt hij met een flauwe glimlach.

Eric buigt zijn hoofd tot hem over.

— Veroorloof mij u de raad te geven uzelf van de toestand in het rijk te overtuigen ! Men spreekt van vreemde dingen...

Na zijn terugkomst verlaat Eric de volgende morgen zijn vertrek om een rondgang door de burcht te maken.

In de ruime benedenzaal treft hij een eenzame figuur aan.

— Awain ! roept de Noorman vrolijk. Waarom kijkt gij zo somber ? Heeft de wijn van gisteren uw vreugde in het leven vergald !

— Er zijn smarten, die meer de geest uitdoven dan de zwaarste wijn, zegt hij moedeloos.

Met vrolijke verwondering ziet Eric hem aan.

— Ik heb wel meer mannen zo horen spreken ! zegt hij goedmoedig. — Maar dan waren ze verliefd ! Vooruit, vertel mij : Wie is het ?

De ander trekt onwillig met de schouders.

— Het is Heidrun ? antwoordt hij met een schichtige blik op de koning.

— En gij waagt het natuurlijk niet haar aan te spreken ! meent de Noorman. — Wel, ik zal u wel helpen, liever dan u zo donker te zien kijken !

Awain maakt een afwerende beweging.

— Het heeft geen nut, zegt hij en knijpt krampachtig de lippen samen.

Er gaat de Noorman een licht op.

— Een mede-minnaar ? vraagt hij plagend. — Is er een andere man, die bezit genomen heeft van het hart van uw uitverkoren Heidrun ?

Awain knippert aarzelend met de ogen.

— Gijzelf, Heer ! zegt hij dan plotseling, het ene oog veelbetekenend toegeknepen.

In uiterste verbazing ziet de Noorman hem aan.

Eric's verwondering vindt een uitweg in een onbedaarlijk lachen. De bedienden, die juist door de hal komen, zien vermaakt toe. Zo vrolijk hebben zij de koning nog nooit gezien. Awain staat er met een ongelukkig verongelijkt gezicht bij en weet met zijn houding geen raad. Eric schatert het uit. De koningin komt met verbaasd gezicht toegelopen, niet wetend wat zij van het zonderling tafereel denken moet.

— Luister Winonah ! zegt Eric. — Awain ziet in mij een mededinger. Neen, meer nog, — hij moet weer lachen, — hij meent, dat Heidrun hem afwijst, omdat haar gedachten zich slechts met mij bezighouden ! Met mij, stel u voor !

Winonah ziet de Noorman effen aan.

— Dat is toch zo vreemd niet ? zegt ze onschuldig. — Gij ziet er toch flink genoeg uit en wat weet zo'n meisje van Heidrun's leeftijd van wat de mannen eigenlijk waard zijn ?

Nu is het Eric's beurt om verwezen te kijken. Het is maar goed, dat Awain zich al uit de voeten heeft gemaakt, anders zou Winonah tegen twee even domme gezichten moeten aankijken !

De guitige flikkering in haar ogen doet Eric weer bijkomen.

— Jonkvrouwe Heidrun is inderdaad met grote schoonheid begiftigd ! zegt hij met gemaakte plechtigheid. — Haar jeugd behoeft geen bezwaar te zijn...

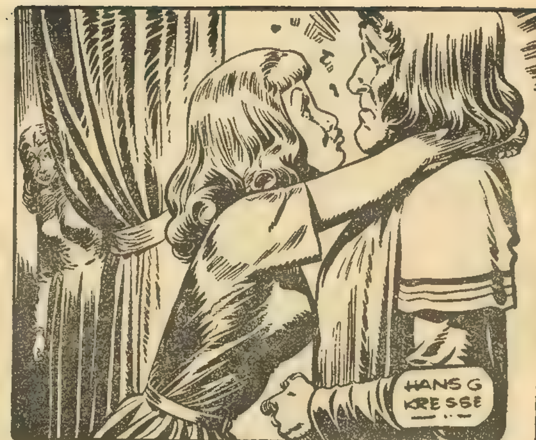
Onderzoekend kijkt Winonah naar hem op.

— Wat bedoelt ge, geen bezwaar ? vraagt zij argwanend.

— Om een gesprek met haar te hebben over Awain ! zegt Eric. Ik zal dat meisje eens gaan opzoeken !

Met blijde verwondering kijkt Heidrun hem over haar schouder heen aan. Ze bloost van genoegen om dit onverwachte bezoek en haar stem klinkt wat onvast, als ze zegt :

— Mijn Koning, ge zoekt toch niet naar mij ?

In zijn verwarring ontgaat het Eric, hoezeer ze op het laatste woord de nadruk legt.

— Toch, jonkvrouwe Heidrun. U geldt mijn bezoek. Er zijn een paar dingen die, eh... zorgen, die mij drukken, en die een rustig... een vertrouwelijk gesprek tussen U en mij vereisen...

Met langzame tred komt het meisje naar hem toe. Haar ogen schitteren en er is iets in haar houding, dat Eric waarschuwt. Hij wendt zich wat terzijde en gaat voort :

— Ik ben dit niet gewoon, maar... eh... het moet nu eenmaal..

Heidrun blijft zwijgen, maar haar ogen brengen Eric geheel van de wijs. Dit meisje bevreemdt hem. Hoe weinig vermoedt de Noorman, dat Heidrun het ogenblik gekomen waant, waaraan ze in haar stoutste verwachtingen nauwelijks heeft durven denken.

Maar dan ineens, als het meisje vlak voor hem staat, schiet de waarheid door de Noorman heen. Awain heeft gelijk gehad. Dit meisje is op hem... Ontsteld doet hij een stap achterwaarts, maar het is reeds te laat ! Met een juichkreet werpt zij zich met beide armen om zijn hals. Eric is zo verbouwereerd door deze plotselinge gevoelsuiting, dat hij nauwelijks weet wat hij doen moet. Instinctmatig buigt hij het hoofd achterover om aan haar vurige omhelzing te ontkomen.

Noch Eric, noch Heidrun hebben intussen bemerkt, dat achter het gordijn de gestalte van Draga verschenen is, die met intens leedvermaak naar Eric kijkt en bedreigingen sist tussen haar tanden aan het adres van Heidrun...

De volslagen onverwachte uitbarsting van Heidrun's gevoelens brengt Eric tot de werkelijkheid terug.

— Gij vergist u, Heidrun ! zegt hij ernstig — dit past u niet !

Maar het meisje blijft zich aan hem vastklemmen tot de Noorman haar met zacht geweld van zich losmaakt.

— Nu genoeg ! zegt hij, maar zijn stem klinkt niet zo streng als hij bedoelt. — Ge hebt uzelf vergeten, Heidrun !

Met een verwilderde blik deinst het meisje achteruit en laat zich op een rustbank vallen.

De Noorman voelt zich meer dan onbehaaglijk. Hoe moet hij het aanpakken om haar tot rede te brengen.

— Ja, ik wilde u spreken, zegt hij ten slotte, — maar niet hierover... niet over dit... nu niet.. maar over Awain !

Verwonderd ziet het meisje op

— Over Awain ? vraagt ze. — Met mij ?

Eric maakt aanstalten om zich strategisch terug te trekken.

— Wij zullen daarover wel spreken, wanneer ge wat rustiger zijt geworden, zegt hij. — Gij neemt dit alles veel te zwaar op. Droog uw tranen, het leven belooft nog zoveel...

Niet-begrijpend staart Heidrun hem na, heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees. Wat bedoelt Eric nu ?

Draga trekt zich behoedzaam uit haar schuilhoek terug. Ha ! denkt ze schamper, nu zal er iets gaan gebeuren met dat lieve kind... Als Winonah dit te horen krijgt ! Maar eerst heeft zij iets anders te doen ! Wendir, haar broeder, hem zal ze het eerst deelgenoot maken van dit nieuws... dit goede nieuws. Met een lachje van grimmige voldoening spoedt zij zich voort door de gangen...

— Ik heb nieuws voor u, over Heidrun ! klinkt de stem van Draga. Wendir schrikt op. Hij heeft zijn zuster niet horen binnenkomen. Verstoord over de onderbreking van zijn spel, ziet hij haar minachtend aan :

— Alweer Heidrun, smaalt hij, — ik hoor niets anders van u ! Ge zijt jaloers als een klein kind ! Laat mij met rust ! Het geluk lacht mij toe !

Draga doet alsof ze de woorden van Wendir niet gehoord heeft. Met een vermaakt lachje vult ze een beker met wijn en zegt dan langzaam :

— Kleine kinderen plegen veel te horen !

Ze ziet op de dobbelaars neer en zonder zich aan het onwillige schoudertrekken van Wendir te storen, begint ze, opzettelijk omslachtig te vertellen wat er is voorgevallen. De plaatsvervanger van de koning luistert slechts met een half oor en het dobbelen gaat door. Maar als Draga de naam van de Noorman noemt kijkt hij even op en dan speelt ze haar grote troef uit :

— En toen omhelsde Heidrun onze geliefde koning en hij...

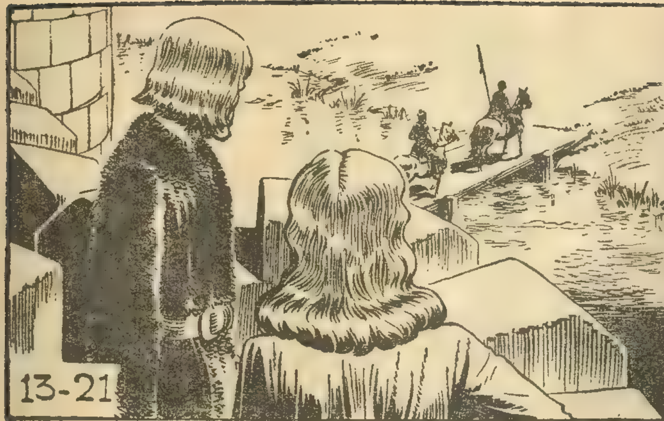
— Wat ? ? ? onderbreekt Wendir haar.

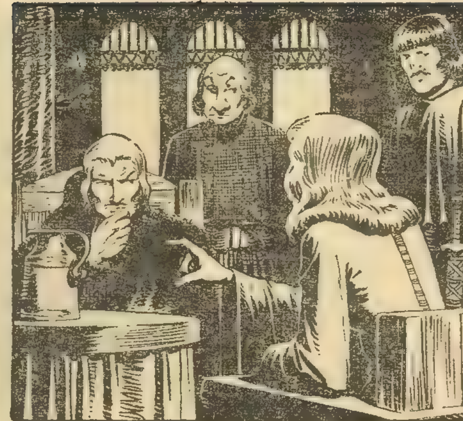
Hij is zo verrast dat zijn hand met de dobbelstenen midden in de schuddende beweging blijft steken, alsof deze plotseling door iemand wordt vastgehouden.

Draga ziet haar broeder zegevierend aan, maar hij kijkt langs haar heen met een starende blik, alsof de betekenis van dit bericht slechts langzaam tot hem doordringt.

Dan werpt hij eensklaps de dobbelstenen op de tafel neer met zoveel kracht dat ze wegspringen door het vertrek.

— Dat is het ! grijnst hij. — de kans waarop ik wachtte...

Met voldoening kijkt Wendir neer op de beide ruiters, die het slot zo juist verlaten hebben. De koning zelf rijdt uit om zich van de toestand in het Rijk op de hoogte te stellen. Ewoud vergezelt hem.

— Twee paar lastige ogen minder ! gromt Wendir. — De plaatsvervanger van de Noorman heeft voorlopig weer het rijk alleen voor zich ! voegt hij er met een grijns aan toe. Draga, aan zijn zijde, staart de gestalten na, die zich snel verwijderen.

Zij begaven zich bij hun handlangers.

— Een strijd met de Noorman is weinig verkieslijk voor ons, zegt Draga. Het is beter, Winonah te winnen voor onze plannen. De koningin verheugt zich in de gunst van het volk. Indien ons dit gelukt, zullen wij de macht naar ons kunnen trekken en de koningin zal onze wil uitvoeren !

— Dus wij zullen de Noorman onmogelijk maken ! zegt Wendir. Hoe zullen wij het verhaal van Eric's avonturen met Heidrun ingang doen vinden bij het volk en bij Winonah ?

Draga maakt een afwerende beweging.

— Nog niet ! zegt ze beslist. Gij moet nog wat geduld hebben. Vóór de tong en het argwanend oor hun werk gaan doen zal er nog mèèr gebeuren ! Luister slechts...

Met sluipende bewegingen om zo weinig mogelijk gerucht te maken, gaat Draga door het vertrek van Heidrun. Even staat ze roerloos te luisteren. Neen, niets kan haar nu storen. Ze kijkt snel de kamer rond en weldra hebben haar ogen iets ontdekt, dat haar aanstaat.

— Een schone armband ! mompelt ze, terwijl ze het sieraad op haar hand weegt. — Jammer dat ik die niet zelf behouden kan, nóg niet !

Draga trekt zich met de armband uit Heidrun's kamer terug.

Winonah voelt zich wat ongedurig, nu Eric weer uitgereden is om zich aan de staatszaken te wijden.

Bijna strelend gaat haar blik over alle dingen, die Eric toebehoren. Maar wat is dat daar, op de grond ? Een armband ? Dat wapen kent zij toch, maar...

— Vrouwe Winonah, ik zocht u overal !

De koningin ziet op. Draga komt binnen en loopt vlug naar haar toe.

— Vrouwe, dat is toch het wapen van Tyrfing ? Dat moet aan Heidrun toebehoren.

Winonah kijkt wat verbaasd naar de armband.

— Ja, zegt ze, ik heb Heidrun daar wel eens mee gezien !

Draga werpt haar een schichtige blik toe.

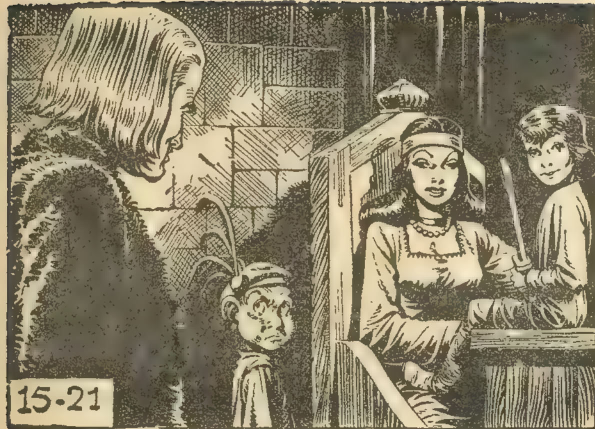
— Hier ! zegt ze bijna fluisterend, in heer Eric's vertrekken ! Alsof ze van de gedachte schrikt, trekt ze met de schouders en gaat voort : Gij zult beter doen hier geen melding van te maken, Vrouwe Winonah. Ge weet, hoe slecht de mensen zijn en hoe gauw er wordt rondverteld dat Heidrun hier, in de vertrekken van de Koning...

Ze schudt met een wanhopig gebaar het hoofd, alsof ze niet verder durft te gaan. Maar Winonah ziet haar nietbegrijpend aan.

— Wat praat ge toch ? vraagt ze, hoe kunt ge nu denken, dat dit lieve meisje met oneerlijke oogmerken hier zou komen ? Foei ! Hier hebt ge de armband. Breng hem naar Heidrun. Het arme kind zoekt er misschien naar !

Met een koel knikje verwijdert de koningin zich. Draga achterlatende, die nauwelijks haar woede en teleurstelling kan bedwingen.

— Dit lieve meisje ! zegt ze de koningin na, wanneer ze er zeker van is dat Winonah haar niet meer horen kan. Wacht maar, Vrouwe ! Gij zult nog wel andere dingen te weten gaan komen, die uw gemoedsrust méér zullen aantasten !

Erwin, de zoon van Eric, is met Pum-Pum in de kamer van zijn moeder. Een bescheiden klop op de deur doet de koningin opzien.

Buigend komt Wendir binnen. Hij ziet er terneergeslagen uit en zijn stem klinkt niet erg vast, wanneer hij de koningin verzoekt haar alleen te mogen spreken. Met een verwonderde blik wenkt zij de dwerg en Erwin het vertrek te verlaten. Wendir wendt het gelaat van de koningin af en zendt Pum-Pum een blik vol haat na...

— Ik maak mij zorgen, zegt Wendir langzaam, over de zware schatting, die onze Heer aan de pachters heeft opgelegd. Er wordt gemord. Ik vraag mij af wat de koning wil met al deze rijkdommen ?

Winonah werpt hem een ijskoude blik toe.

— Wat wilt ge daarmede zeggen, Heer Wendir ? vraagt ze uit de hoogte.

De plaatsvervanger van Eric haalt de schouders op.

— Ik leg u de zorg voor, die mij drukt, zegt hij. Ik wil niets beweren, ik deel u mijn gedachten mede, zoals het een trouw dienaar betaamt. En mijn verstand zegt mij...

— Wat zegt uw verstand u ? vraagt Winonah scherp.

— De koning eist zoveel, antwoordt Wendir. Waartoe...

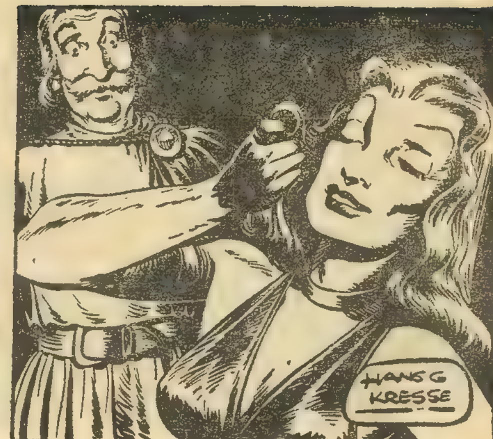
De koningin is eensklaps opgestaan.

— Ik beveel u, mij nu ook de rest van uw gedachten mede te delen ! zegt ze en in haar stem trilt nu iets van verontwaardiging.

— Wanneer ge er op staat ! zegt Wendir langzaam.

Hij kijkt peinzend naar de vloer, zodat Winonah zijn ogen niet kan zien... noch de triomfantelijke schittering, die er in ligt, nu hij zijn opzet zo volkomen ziet gelukken.

— Betreffende deze drukkende schattingen, Vrouwe, zegt Wendir met gemaakte verlegenheid, vraagt men zich af, of de koning wellicht verplichtingen heeft aanvaard, die niet het rijk ten goede komen, persoonlijke verplichtingen...

Met een bevelend gebaar legt de koningin hem het zwijgen op.

— Uw woorden boezemen mij geen belang in ! zegt zij. Gij kunt terugkomen wanneer de koning zelf hier is, om deze opmerkingen te herhalen. Gij hebt nu mijn toestemming om U terug te trekken.

Draga wacht hem op in zijn vertrek.

Het kost Wendir moeite zich over zijn vernedering heen te zetten.

— Hm..., komt Draga spottend, vanavond krijg ik bezoek. Halfra ! Ge kent hem toch wel ? Groot, luidruchtig en... met goede ogen voor mij !

Ze lacht veelbetekenend, maar Wendir haalt de schouders op.

— Wat wilt ge met die man ? Grootspreker, pluimstrijker, met het hart vóór op de tong !

— Juist daarom kan hij ons van nut zijn ! zegt Draga.

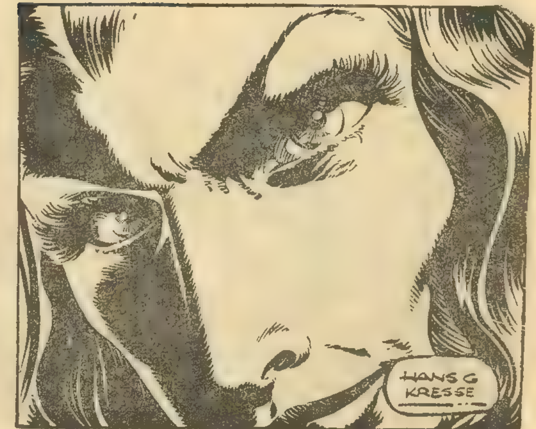
's Avonds komt Halfra op bezoek. Nauwelijks kan hij zijn vreugde verbergen, want nooit had hij gedacht door Draga te worden uitgenodigd.

— Mijn oog verlamt mijn tong ! zegt Halfra hoffelijk. Uw schoonheid ligt als een parel gevat in de gulden omlijsting van dit vertrek. Welaan, eer en genoegen bereidt gij mij buiten alle grenzen !

Vanonder haar halfgesloten oogleden werpt de vrouw hem een lange blik toe. Met een bestudeerd-langzame beweging verandert ze iets aan een haarlok. Een innige voldoening gaat door haar heen. Goed zo, Heer Halfra, denkt ze, kijk uw ogen maar uit ! Werp u maar aan mijn voeten, dat past mij uitstekend...

— Vele schone vrouwen pleeg ik op mijn reizen te ontmoeten, doch gij...

— Ik? zegt Draga, steeds opgesloten binnen deze muren...

— Maar er zijn toch genoeg ogen, die u bewonderen, zegt Halfra stellig, ogen van mannen, die u de wensen van de lippen lezen !

Draga haalt de schouders op. Zij staat op en zegt :

— Echte mannen, zoals gij, vindt men hier nauwelijks. Wat denkt ge eigenlijk van onze Koning, Heer Halfra?

— Uw Koning ? Hij is een man van kracht, een man van wil, een man van gezag, een veldheer, een staatsman, de grootste zwaardvechter van het Noorden... de beste...

— Hoe slecht kent ge de Noorman, onderbreekt Draga hem. Doch hoe zoudt ge hem ook kunnen beoordelen als ik?

Ze wendt zich af en gaat voort :

— Eens trachtte hij mij over te halen om...

— De Koning en gij ? vraagt hij.

— Het is hem niet gelukt ! zegt ze met gemaakte trots. Mijn hart wachtte op een ander ! Even laat ze haar vingertoppen over Halfra's arm glijden en gaat dan verder :

— Nu heeft hij het oog op Heidrun geslagen...

— Het is het ergste voor de Koningin ! gaat ze met kwijnende stem voort. Zo vaak is haar gemaal afwezig, zó trouw blijft zij hem en dan dit !

— Hier moet gehandeld worden ! zegt Halfra. Daden, Vrouwe! De sluier wegnemen die de ogen van de Koningin verblindt. Dat is plicht ! Dat is mannenplicht !

Hij buigt zich voor Draga in een onverwacht afscheid.

Aha, zo is het goed ! denkt Draga. Halfra naar de Koningin.

Winonah ziet verwonderd op van het schrijfwerk, dat haar bezighoudt.

— Heer Halfra ! zegt zij, wat voert u tot mij ?

Zij mag de vrolijke ridder wel, een luidruchtige maar aangename gast !

— Eerbiedig groet ik u ! zegt Halfra. De eer, Vrouwe Winonah, het minst zichtbare bezit van de mensen, maar ook het meest kwetsbare eigendom, drijft mij tot u.

— Heeft men uw eer aangetast ? Heer Halfra ?

— Neen, zegt hij met stemverheffing, niet de mijne ! Het is juist mijn eer die mij dwingt te spreken en te strijden voor mijn koningin ! Uw lot, Vrouwe Winonah, is het dat mij bezig houdt. Gij verdient dit niet. Gij staat daarvoor te hoog, het is uw koninklijk recht, dat gij...

Een opgewonden kreet onderbreekt Halfra. Hij ziet Heidrun binnenkomen, de ogen groot van verrassing.

— Vrouwe Winonah ! roept zij zenuwachtig, zie, welke geschenken men mij heeft gezonden uit het oostelijk leen !

Met stralend gezicht ziet zij de Koningin aan.

De onstuimigheid van het meisje heeft Winonah overrompeld. Voor een ogenblik vergeet ze de vreemde woorden van Halfra en buigt zich over het kostbare gewaad heen, dat Heidrun haar toont.

Een ongewenste storing, mompelt Halfra voor zich heen. Hij werpt Heidrun een verstoorde blik toe en zegt luide :

— Dat ik mij terugtrekken moge ! Voorwaar, gewichtiger zaken houden u thans bezig !

Het klinkt onverwacht scherp uit de mond van deze hoffelijke edelman. Maar voor Winonah iets kan zeggen, is Halfra verdwenen...

Halfra ontmoet Awain. Gewichtig treedt Halfra nader.

— Hoe had ik kunnen denken welke vreselijke dingen zich binnen deze muren afspelen !

Awain weet niet hoe hij het heeft.

— Welke vreselijke dingen bedoelt gij ? vraagt hij.

— Die arme koningin ! roept Halfra meewarig uit... wij moeten het haar vertellen.

— Wat vertellen ? vraagt Awain.

— Van de Koning ! zegt Halfra. O, hoezeer had ik dit voor onmogelijk gehouden. Hoe torenhoog heb ik koning Eric verheven in mijn gedachten en in mijn woorden ! Hoe weinig had ik kunnen vermoeden dat hij...

— Verklaar u nader ! dringt Awain aan.

Halfra ziet wel de verandering in Awain's houding. Hard, denkt hij, moet het voor deze trouwe dienaar zijn de waarheid te vernemen. Maar mag hij zwijgen ?

— De Koning besteedt meer aandacht aan jonkvrouwe Heidrun, dan de eer van Vrouwe Winonah gedoogt, zegt hij met vaste stem. Ik meen, dat wij haar moeten waarschuwen, nu, onmiddellijk.

— Zwijg, roept Awain uit. Hij ziet Halfra strak in de ogen. Gij beledigt onze Koning, gij tast zijn naam aan !

Met een flitsende beweging trekt hij zijn zwaard :

— Voor de koning ! roept hij uit.

Halfra toont zich in het geheel niet uit het veld geslagen. In een wijde boog doet hij zijn zwaard opspringen uit de schede :

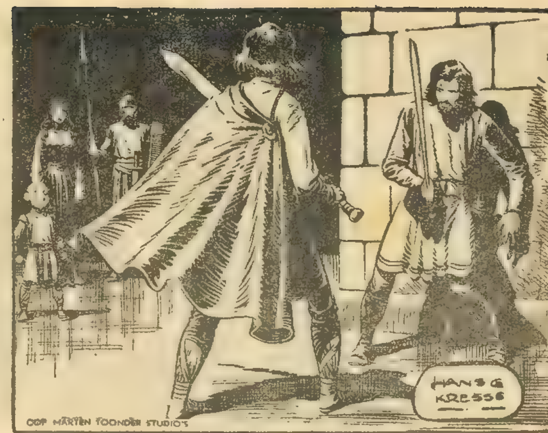
— Voor de Koningin !

Strak zien de tegenstanders elkaar in de ogen... De zwaarden kletteren op elkaar.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Awain moet al spoedig vaststellen dat hij zich vergist heeft. Halfra blijkt een geducht tegenstander te zijn, die van zijn grotere lengte uitnemend profijt weet te trekken. Hij blijft opdringen en hij hanteert het zwaard met zoveel kracht, dat zijn tegenstander een onverwachte uitval slechts met moeite kan ontwijken. Maar daarbij verliest hij het evenwicht en Awain komt ten val...

— Sta op ! roept Halfra, die onmiddellijk terugwijkt. Met een tegelijk verbaasde en waarderende blik herstelt Awain zich. Ridderlijkheid kan hij zijn tegenstander niet ontzeggen!

Weer gaat de strijd voort. Het rumoer van de tweekamp heeft velen verbaasd doen toelopen. Maar geen der wapenknechten durft tussenbeide te komen. Het past hun immers niet zich in een meningsverschil van de edelen te mengen ?

Pum-Pum, verontrust door het gekletter der zwaarden, komt om een hoek kijken. Wat is dat ? Heer Halfra en Heer Awain en de blik waarmee zij elkaar in het oog houden... Hij snelt weg.

Geheel in beslag genomen door de inspanning van de strijd hebben de beide mannen nauwelijks oog voor hun omgeving. Meer en meer voelt Awain zich teruggedrongen. Hoe zal hij Halfra kunnen weerstaan ?

— Houdt op ! klinkt plotseling een hoge stem. Het is alsof er een schok door de tegenstanders gaat. Met opgeheven zwaard zien zij op.

Daar staat, gewaarschuwd door Pum-Pum, de Koningin zelf. Misnoegdheid ligt in haar ogen.

— Hoe waagt ge het, zegt ze luid, de vrede van de burcht te verstoren ?

— Wat bezielt u beiden ? vraagt zij verwijtend. De Koning is afwezig en gij verstout u het kwaad van de tweedracht binnen de burcht te doen woekeren.

Zwijgend staan de beide mannen voor haar. Geen verontschuldiging komt hen over de lippen.

Met strakke gezichten zien de wapenknechten toe. Pum-Pum kijkt met boze ogen naar de mannen, die, rechtop maar toch onderdanig, voor de koningin staan. Winonah wordt onwillekeurig wat zachter gestemd.

— Beheerst u voortaan beter ! zegt ze wat zachter. Wanneer uw oordeel niet hetzelfde is, kunt ge daarover met elkaar spreken. Maar het zwaard heft ge niet tegen vrienden, niet tegen hen, die naast u staan. Uw zwaard behoort de Koning en hem alleen !

Dit verwijt treft Halfra als onrechtvaardig.

— Mijn zwaard behoort de Koning ! herhaalt hij krachtig, maar met verheffing van stem voegt hij er aan toe : Maar niet aan een Koning, die...

— Geen woord meer ! buldert Awain hem toe, terwijl hij Halfra dreigend bij de schouders grijpt.

In uiterste verbazing blikt Winonah van de een naar de ander. Dan zoeken haar ogen die van Halfra en zij ziet hem doordringend aan.

— De Koning... die... Heer Halfra ? vraagt zij langzaam, maar met een onheilspellende klank in haar stem. Die wat ? Heer Halfra ? Antwoord mij !

Halfra zoekt tevergeefs naar woorden. Winonah ziet de hulpeloosheid op zijn gelaat maar met ingehouden toorn gaat zij verder :

— Wel, Heer Halfra ? Komaan, laat mij uw gedachten horen !

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Wanhopig slaat Halfra de ogen ten hemel. Voor hem de Koningin, ongenaakbaar in haar trotse verontwaardiging, half naast, half achter hem Awain, gereed om zich op hem te werpen, wanneer hij de mond opent. Wat moet hij doen ? Zwijgen ! Wat kan hij anders doen ? Hij kan toch niet in het bijzijn van de knechten over deze zaken spreken ?

— Voorwaar, zegt Winonah fel, waarlijk trouwe dienaren heeft de Koning ! En gij, Heer Awain ?

Nauwelijks merkbaar schudt deze het hoofd. Ook de Koningin kan van hem niet verlangen, dat hij de laster over Eric herhaalt. Zijn eer gedoogt het niet.

Met een ruk keert Winonah zich tot de wapenknechten.

— Brengt hen weg ! zegt ze gebiedend. Beiden ! In de kerker zullen zij hun verstand terugvinden.

In het halfdonker van de vochtige kelder, die als gevangenis pleegt dienst te doen, worden beide tegenstanders aan hun gedachten overgelaten.

— Geen tafel, geen stoel, geen licht... huiverend trekt Awain de schouders op. Aha, zegt hij hardop, maar wel een spin ! Kwalijke dieren ! Spinnen, met hun vele poten en hun draden... Draden om anderen in te vangen ! Wat doet de mens schrikken van zulk een klein schepsel ? Angst ? Of argwaan jegens zijn bedoelingen ?

— Er zijn ook menselijke spinnen ! onderbreekt Awain zijn gedachten. Hij ziet zijn tegenstander doordringend aan. Ook Wogram's burcht schijnt voor hun webben uitgekozen, herneemt hij. Het komt mij voor, Heer Halfra, dat wij elkaar wel iets te vertellen hebben ! Die spin brengt mij op de gedachte, dat wij wellicht samen dat web in dit slot kunnen verscheuren, om opheldering te brengen...

Met een brede armzwaai trekt Halfra een krukje naar zich toe, waarop hij zich behoedzaam neerlaat. Hij buigt zich ver voorover, zodat zijn gelaat bijna dat van Awain raakt en zegt plechtig :

— Menselijke spinnen in de burcht ! Zijn wij dan misschien de vliegen, die men wil vangen ? Gij Heer Awain voor de Koning, ik de onwaardige strijder voor de Koningin... Wil men ons dan soms elkaar doen bestrijden, om zodoende Koning en Koningin beiden te treffen? Welk brein heeft dit dan uitgedacht ? Zou dan werkelijk deze schone vrouwe, deze Draga...

Onbewust van de schaduwen die zich over de burcht beginnen uit te spreiden, speelt Erwin een vrolijk oorlogsspel. Pum-Pum staat er genoeglijk lachend bij.

— Ha, moeder ! zwaait Erwin met zijn houten zwaard. — Wat kijkt gij ernstig !

— Ik wilde wel dat vader hier was, Erwin ! zegt ze.

Erwin knikt geestdriftig. — Vader komt spoedig, zegt hij vol vertrouwen.

— Iedereen spreekt over vader. Hij is toch de koning ? Vanmorgen nog hoorde ik de dienaren spreken over vader en tante Heidrun !

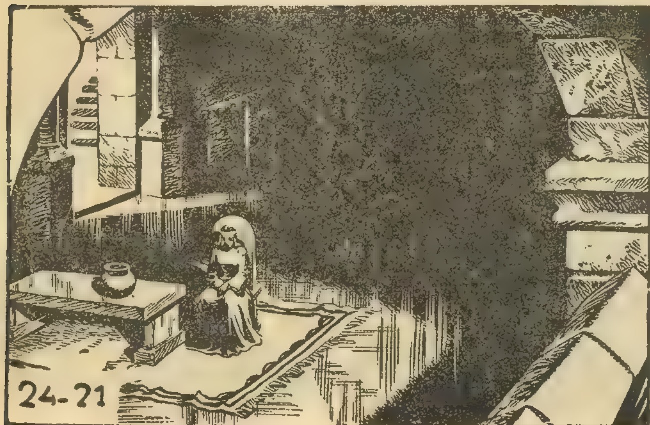
Geschrokken ziet Winonah hem van zijn houten ros klauteren.

— Over tante Heidrun ? vraagt ze langzaam. Erwin knikt. — Ze zeggen dat vader erg veel van die tante houdt. Hij heeft haar een kus gegeven !

— Wat zegt ge daar voor slechte dingen ? vraagt Winonah.

— Slecht, moeder ? vraagt Erwin onschuldig. — Ik krijg ook wel eens een kus van tante Heidrun !

Pum-Pum kijkt met angstige ogen beurtelings naar Erwin en zijn moeder.

In een plotselinge opwelling is Winonah de onschuldige vragende ogen van de kleine Erwin ontvlucht.

In de verlaten grote zaal laat de koningin zich moedeloos in een zetel neer. Niet de inhoud van de beschuldiging jegens Eric treft haar het zwaarst. Zij kent de koning immers ? De praatjes van de bedienden kunnen onmogelijk waarheid bevatten. Maar wat is er gaande in de burcht, dat dit soort dingen opgeld kunnen doen ?

Bijna zonder gerucht te maken voegt Pum-Pum zich bij haar. Met een poging tot een glimlach ziet Winonah hem in de trouwe ogen. Zij vermant zich en opstaande, begeeft zij zich naar het venster.

— Ik vraag mij af, Pum-Pum, zegt ze nadenkend, — waar Heidrun zich bevindt !

Winonah kan niet vermoeden, dat de dochter van Olaf zich op ditzelfde ogenblik naar Wendir begeeft. Draga is haar met geheimzinnige woorden komen uitnodigen bij 's konings plaatsvervanger. Niet weinig verwonderd over de plotselinge vriendelijkheid van de anders zo stugge hofdame, volgt zij deze vrouw en Heidrun vindt niet onmiddellijk woorden ter begroeting, wanneer Wendir haar met een hoofse buiging een zetel aanbiedt.

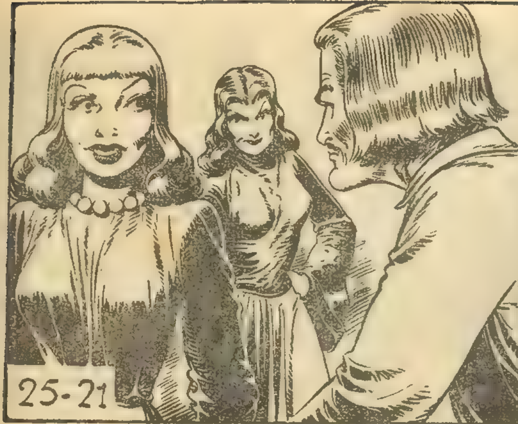
— Ge hebt dus de geschenken ontvangen? vraagt Wendir haar.

— De koning bevindt zich nu in het Oosten ! zegt hij veelbetekenend. — Het is jammer, dat de koningin het voornemen heeft U heden nog weg te zenden, vanwege de armband...

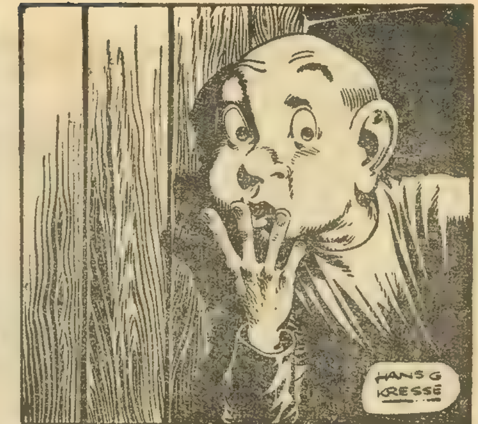
— Mijn armband ? vraagt Heidrun ontsteld. Maar ik begrijp niet.

Wendir wuift achteloos met de hand.

— Trek u daarvan niets aan! zegt hij. — Een grote gebeurtenis wacht u !

Met stijgende verbazing hoort Heidrun naar hetgeen Wendir te vertellen heeft. Een ongebreidelde vreugde welt in haar op.

— De koning heeft mij alles verteld ! spint Wendir aan zijn verzinsels. — Hij kon binnen deze muren zijn gevoelens niet doen blijken. Maar het is zijn wil dat ge u weldra bij hem zult voegen !

— Mijn koning ! zegt Heidrun hartstochtelijk. — O, ik wilde dat ik hem spreken kon, nu o, ik zou hem zeggen...

— Ten dele kan ik uw wens tegemoet komen ! zegt hij met geveinsde onderdanigheid. — Zou ik mijn aanstaande koningin niet terwille zijn ? Over een uur vertrekt een koerier naar de koning. Ge kunt hem een brief schrijven met alles er in, wat u beweegt.

Opgetogen grijpt ze naar de ganzenveder die Draga haar reikt.

Pum-Pum heeft Winonah alleen gelaten. Stilletjes loopt hij door de gangen. Heeft de koningin niet naar Heidrun gevraagd? Waar zou het meisje zijn? Een licht gedruis van stemmen dringt tot de kleine man door. Hij blijft staan. Dat is toch het vertrek van Heer Wendir? Voorzichtig sluipt Pum-Pum nader.

— Mijn geliefde koning! hoort hij Heidrun zeggen. — Vergeef mij dat ik zo lichtzinnig onze jonge liefde in gevaar heb gebracht!

De stem van Wendir onderbreekt haar.

— Wanneer ge nu de brief ondertekent, zal ik de koerier onmiddellijk doen vertrekken !

Er valt een ogenblik stilte. Pum-Pum houdt zijn adem in. Daar begint de stem van Eric's plaatsvervanger weer :

— Ik laat u nu dadelijk wegbrengen naar mijn eigen burcht. Daar kunt ge op de koning wachten !

De geluiden in het vertrek doen Pum-Pum zich snel terugtrekken. Wat wil Wendir met Heidrun ?

— Heidrun ! roept Pum-Pum hijgend, wanneer hij buiten adem het vertrek van de koningin komt binnenhollen. — Zij brief aan koning schrijven. Zij op koning wachten ?

— Wat zegt ge daar, Pum-Pum ? vraagt Winonah. — Heidrun! Waar is zij ? Wat weet ge van haar ?

Haast struikelend over zijn woorden deelt de dwerg mede wat hij zo juist heeft gehoord. — Naar burcht van Heer Wendir gaan ! besluit hij, — ik hoorde hem duidelijk zeggen : Daar op koning wachten !

Winonah rijst op. Haar gelaat staat onbewogen.

— Kom ! zegt zij, — wij gaan Heer Wendir opzoeken !

Bij de ingang van Wendir's vertrekken aarzelt Winonah even, maar Pum-Pum bemerkt het niet en beslist schuift hij de gordijnen opzij. Maar noch Wendir, noch Heidrun bevinden zich hier. Slechts Draga wendt zich met een verraste beweging naar de koningin.

— Waar is uw broeder ? vraagt Winonah streng. — Ik wens hem te spreken !

— Heer Wendir is niet hier ! zegt Draga met nauwverholen leedvermaak. — Zaken van het rijk hebben hem weggeroepen !

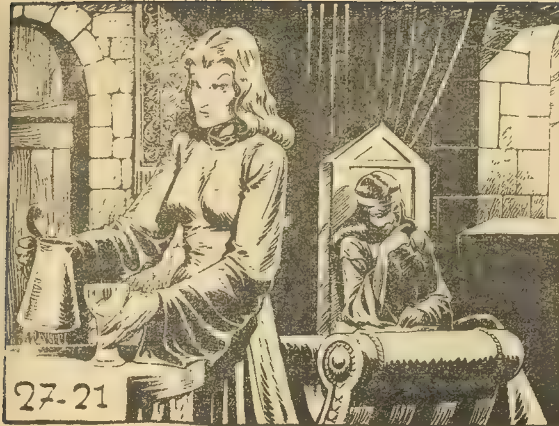
— Van het rijk ? zegt de koningin fronsend. Draga knikt. — Zijn de persoonlijke zaken van de koning dan geen rijkszaken ? vraagt ze met goedgespeelde verbazing.

Winonah ziet de hofdame doordringend aan, maar Draga wendt het hoofd af en gaat voort.

— Heer Wendir geeft uitvoering aan zekere opdrachten van de koning in zake de dochter van Olaf. Na de aankomst van de geschenken...

Met grote verontwaardiging ziet de koningin haar aan.

— Wat bedoelt ge daarmede ? zegt ze dreigend, — verklaar u nader, Draga !

— Ik meen, zegt Draga met geveinsde ontsteltenis, — dat Jonkvrouwe Heidrun vertrokken is, om de milde gever te bedanken voor de geschenken, die haar gezonden werden !

Winonah begrijpt onmiddellijk wat zij bedoelt. Als een messteek treffen haar deze woorden van de hofdame. Eric !, bonst het in haar hoofd. Eric !

— Ge doet er goed aan, wat te gaan rusten, Vrouwe Winonah ! zegt ze. Met een afwezige hoofdknik stemt de koningin toe. Langzaam het hoofd gebogen, verlaat ze het vertrek. Spottend ziet Draga haar heengaan. Haar blik gaat over het land en de wouden in de verte. Bijna van ons ! denkt ze zalig. Domein van Wendir en van mij !

In de sombere gewelven van de burcht werpt Halfra een weemoedige blik omhoog door het kleine venster van de kerker.

— Licht, o licht der zon, zegt hij smachtend, — wat scheidt mij van uw volle heerlijkheid? Staven van ijzer! Hoe menigmaal roemde een vrouwenmond mijn blik: Sterk en mannelijk en krachtig! Maar nu... hoe manhaftig ik ook tracht te kijken, die tralies springen niet, ze buigen zich niet eens terzij !

— Gij wilt dus naar buiten? vraagt Awain droog. Halfra knikt droefgeestig.

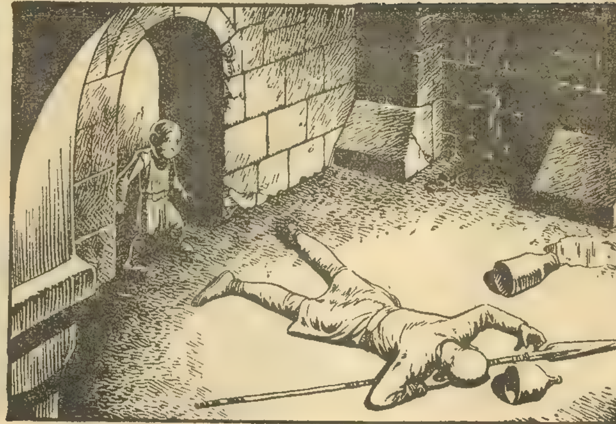
— Wij moeten de eer redden van de koningin.

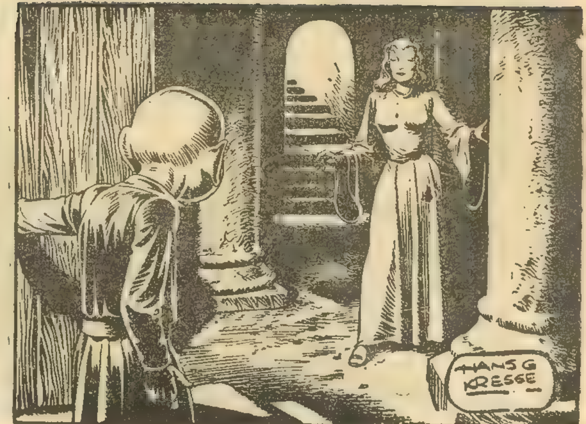
— Van de koning ! onderbreekt Awain hem, maar Halfra gaat onverstoorbaar verder... Van de koningin! Wij moeten met Heidrun spreken en doen wat onze plicht is !

— Luister! zegt Awain. — Vermoei uw ogen niet aan de tralies! Ik heb een plan ! Straks komt de wachter om ons de maaltijd te brengen en dan...

Hij laat zijn stem dalen tot een zacht gefluister...

Terwijl Draga zich klaar maakt om Halfra en Awain uit hun gevangenis te verlossen en zodoende beide edelen aan haar zijde te brengen, heeft ook Pum-Pum de gedachte opgevat een kijkje onder de gewelven te gaan nemen.

— Niet samen strijden, denkt de dwerg, Heer Halfra moet ook voor Koning vechten ! Geliefde meester kan geen zwaard missen. Ja, hij zal met Heer Halfra spreken en als deze toestemt, zal Pum-Pum de deur openen !

Voetje voor voetje daalt Pum-Pum de wenteltrap af. Hij drukt zich zo veel mogelijk tegen de muur aan om niet gezien te worden. Donker gapen de gewelven beneden hem. Een onverwacht gerucht doet hem onmiddellijk de pas inhouden. De kleine man staat stil. Was dat een kreet, die hij hoorde ? Gebeurt daar beneden soms iets? Hij hoort nu niets meer. Pum-Pum trekt de schouders recht en gaat behoedzaam verder.

Daar is de deur van de kerker. Maar waarom staat die deur open? Haastig loopt Pum-Pum naderbij. Hij weet eerst niet of hij verbaasd of opgelucht moet zijn, maar zijn ogen beginnen te glanzen, nu zijn hulp niet meer nodig is. De gevangenen zijn weg ! In hun plaats vindt Pum-Pum slechts de wachter, maar deze levert geen opwekkend schouwspel op. Hij ligt voorover uitgestrekt op de vloer, te midden van de tekenen van zijn verloren waardigheid.

Waar zouden ze zijn? peinst Pum-Pum.

Een vrouw komt aansluipen. Draga! Wat wil die hofdame hier?

Met een vreemde blik onder haar halfgesloten oogleden, houdt zij de ogen van Pum-Pum vast. Langzaam, slepend bijna, komt ze dichterbij.

Wat doet die dwerg nu weer hier? denkt Draga verstoord. Het was haar een onbehaaglijk gevoel. Ze weet maar al goed, hoe die het altijd voor de Noorman opneemt. Daar ! De deur van de kerker staat open. Zou die kleine soms...? Meteen staat haar besluit vast. Ze zal die dwerg dat spionneren wel eens afleren !

Nog altijd zwijgend treedt ze op Pum-Pum toe, die verontrust terugwijkt in de deuropening. Wil die vrouw iets met hem?

Enige meters verder luisteren Halfra en Awain gespannen naar het geluid van de voetstappen. Hun plan om de wachter te overmeesteren is prachtig geslaagd. Maar wat zijn dat voor geheimzinnige lieden, die vlak na elkaar door de gewelven zijn komen sluipen? Halfra staat het dichtst bij de gang, maar hij waagt het nog niet om de hoek te kijken. Als ze hier betrapt worden, is misschien alles voor niets geweest.

- Bemoeit het kleine mannetje zich weer met de zaken van grote mensen? horen zij een vrouwenstem vragen. In opperste verbazing ziet Halfra om naar Awain, die even grote ogen opzet. Ook hij heeft de stem herkend ! Dat kan niemand anders zijn dan Draga. En die kleine...

Allerlei geluiden leiden hun aandacht af. Het schijnt alsof er met iets zwaars gesleept wordt... een woedende kreet, waaraan ze dadelijk Pum-Pum herkennen, dan slaat de deur hard dicht en snelle, lichte voetstappen verwijderen zich.

Voorzichtig waagt Halfra zich om de hoek van de gang. Awain wil hem volgen, maar meteen blijven ze weer staan. Vlak bij de deur van de kerker zien zij de in elkaar gezakte gestalte van de bewusteloze wachter. Maar kijk ! Er komt beweging in de man. Met een pijnlijke kreet richt hij zich langzaam op...

Moeizaam krabbelt de oude knecht overeind. Hoe komt hij dan hier buiten de kerker ? Het laatste, wat hij zich herinnert is toch, dat hij juist binnen was gekomen.

Achter hem komen Awain en Halfra voorzichtig te voorschijn. Als het waar is, wat zij vermoeden, mogen zij niet langer wachten. Heeft Draga werkelijk Pum-Pum opgesloten ? Dan moeten zij ingrijpen voor de wachter alarm slaat. Maar de oude wapenknecht heeft helemaal geen aandacht voor wat er om hem heen gebeurt. Hij pakt zijn speer op en maakt met zijn logge hand het luikje in de kerkerdeur open. Half voorovergebogen kijkt hij naar binnen.

— Wel alle... wel alle... stottert hij.

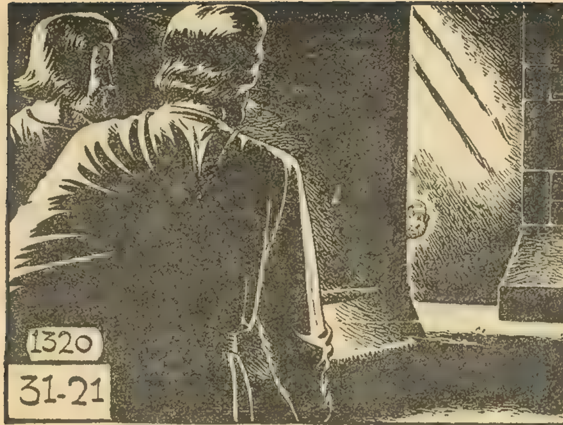
Bevend strijkt hij zich over de baardstoppels van zijn kin, die van schrik net zo rechtop zijn gaan staan als de paar verdwaalde haren, die zijn gladde bol nog rijk is. Hij kijkt recht in de boze ogen van Pum-Pum. De kleine man is woedend op zichzelf, omdat hij zich door die vrouw met haar stekende ogen zo heeft laten overbluffen. Hoe had hij ook kunnen denken, dat zij de deur voor zijn neus dicht zou werpen, nadat hij haar nog geholpen had de wachter naar buiten te slepen.

Boos kijkt Pum-Pum om zich heen, maar het knersen van het luikje in de deur leidt zijn aandacht af. Kwaadaardig kijkt hij naar het brede gezicht van de wachter met zijn grote schrikogen.

— Dwergen ! stamelt de man, — een dwerg in plaats van edele heren. Toverij...

Verder komt hij niet. Pum-Pum ziet hem de ogen nog wijder opensperren, dan, met een schrille kreet, is het gezicht plotseling verdwenen.

Angstig kijkt Pum-Pum naar de deur. Wat gebeurt er daarbuiten ?

— Snel ! wenkt Awain, wanneer de wachter voor de tweede maal ter aarde is gezonken, voordat hij wellicht bijkomt!

In een oogwenk is de deur van de kerker geopend. Maar nu is het hun beurt om verbaasd te staan. Hier is niemand.

— Pum-Pum! roept Halfra gedempt, waar zijt ge?

Een licht geritsel klinkt uit de verste hoek van de kerker. — Kom te voorschijn ! Pum-Pum ! roept Awain wat luider. En ja, met nauw verholen vrolijkheid zien zij, hoe langzaam het verschrikte hoofd van de kleine man om een hoekje komt gluren. Met een zucht van verlichting ziet de dwerg de beide edelen staan. Achter hen aan loopt hij de kerker uit, naar de trappen.

Halfra gaat voorop. — Omhoog ! roept hij geestdriftig. — Weg uit de duisternis, — hij keert zich plotseling om, — kunnen wij ons wel laten zien in de burcht ?

Pum-Pum knikt. — Gij mij volgen naar eigen vertrek van mij ! zegt hij gewichtig. — Daar veilig ! Daar gij met mij overleggen kunnen !

Welgemoed treedt Halfra uit het halfdonker van de gewelven naar voren. Maar Awain houdt de pas in en ziet achterom. Pum-Pum volgt zijn voorbeeld. Beneden hen zien zij de wachter weer opstrompelen.

— Wacht ! zegt Awain zacht, — die zal weer ogen opzetten !

Hij heeft gelijk. De oude kijkt verdwaasd om zich heen en vestigt dan zijn blik op de open kerkerdeur.

— Leeg ! brabbelt hij ontsteld. — Heksen en toverkracht ! Spoken in Wogram's burcht ! De kleine dwerg heeft de edele heren weggetoverd... nu is de dwerg zelf ook verdwenen... O, mijn arm hoofd, wat zal de bevelhebber wel zeggen ?

— Jonkvrouwe Heidrun weg zijn naar burcht van Heer Wendir! vertelt Pum-Pum, wanneer hij de beide mannen ongemerkt zijn eigen vertrek heeft binnengeloodst. — Pum-Pum zelf gehoord ! Zij geschreven brief aan koning. Horen Wendir zeggen zij op koning moeten wachten !

Zwijgend staart Awain voor zich uit. Halfra heeft zich met een zucht in een zetel laten vallen en kijkt de dwerg onderzoekend aan.

— Heidrun ! zegt hij, — een schoon meisje ! Zou de koning dan soms die geschenken gezonden hebben, die Heidrun de koningin kwam tonen? Maar dan...

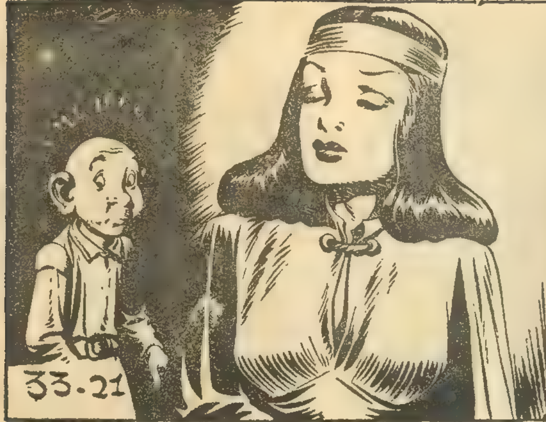
— Onzin ! klinkt het scherp uit de hoek. — Zulke dingen doet de koning niet !

— Wat moet ik denken? vraagt Halfra, die met grote passen door het vertrek begint te lopen. — Draga vertelt mij dit, Pum-Pum vertelt mij dat, de bedienden vertellen van omhelzingen, en wanneer hij zijn hart verliest aan een schone vrouw, kan men hem dat niet aanrekenen. Het schijnt mij niet onmogelijk.

— Zijn wèl onmogelijk ! komt Pum-Pum er fel tussen. Hij schudt heftig zijn hoofd en in zijn ijver om Eric te verdedigen, struikelt hij haast over zijn woorden. — Ik meester Eric en Winonah langer kennen dan iemand anders. Meester altijd vriendelijk, maar nooit, nooit... zijn onmogelijk !

Geluid van voetstappen klinkt in de gangen. Geschrokken zien zij elkaar aan. — De koningin? stamelt Pum-Pum bijna onhoorbaar.

Halfra en Awain kijken in uiterste spanning naar de deur. Winonah is wel de laatste, die hen hier vinden mag. Halfra ziet om zich heen naar een plaats om zich te verbergen, maar waar ? Ja, de voetstappen houden stil, de deurknop beweegt, de deur gaat open...

Met neerslachtig gelaat treedt de koningin het vertrek binnen.

Behoedzaam blikt Pum-Pum het vertrek in. Maar wat hij vreest te zien... neen, van Halfra en Awain is geen spoor meer.

— Ik wil met u spreken, Pum-Pum ! Wie anders kan ik hier nog vertrouwen ? Wendir is plotseling vertrokken en Draga... wat denkt gij van Draga, Pum-Pum ? onderbreekt Winonah zichzelf.

— Ik, eh... Draga ? stamelt Pum-Pum.

— Men spreekt van de Koning en Heidrun! zegt Winonah met nadruk. Houdt ge het voor mogelijk, Pum-Pum, dat Eric, dat hij...

— Meester Eric niet doen ! zegt Pum-Pum beslist, die langzamerhand zijn zelfvertrouwen terugkrijgt. Hij komen en laster wegvagen. En Draga, die vrouw, ik niet vertrouwen haar; zij willen mij...

Op hetzelfde ogenblik begrijpt hij zijn vergissing !

— Wat wil Draga van u ? vraagt Winonah, niet begrijpend.

Radeloos kijkt de kleine man voor zich uit. Hij kan toch moeilijk vertellen wat er in de kerker gebeurd is...

— Zij eh... mij.., hakkelt hij, maar verder komt hij niet

Een onverwachte en ook onvrijwillige bondgenoot leidt Winonah's aandacht af. Halfra, de zwierige edelman, heeft een schuilplaats gevonden, toen hij de deur zag opengaan. Zij het ook een schuilplaats, die niet geheel bij zijn waardigheid past ! Van onder Pum-Pum's bed kan hij ieder woord verstaan.

Maar of het nu komt door de ongemakkelijke houding of door het stof, ineens komt een onweerstaanbare prikkeling in zijn neus omhoog kruipen.

In de stilte, die gevallen is door Pum-Pum's aarzelend zoeken naar woorden, klinkt het onderdrukt. maar toch vreemd-rumoerig op:

— Haadsjiéé !

Met een lichte kreet springt Winonah overeind. Verward kijkt ze de dwerg aan.

— Wat betekent dit, Pum-Pum? vraagt ze nerveus. Wie bevindt zich hier... wie verbergt ge onder het bed?

— Eh... dat, stottert de kleine man benauwd. Ik ben het maar! klinkt een bedeesd stemgeluid. Een dof gestommel laat zich horen en kreunend steekt Halfra een rood gezicht onder het bed vandaar.

— Heer Halfra! zegt de koningin in opperste verbazing.

Winonah schudt verbijsterd het hoofd.

— Waar is Heer Awain? vraagt ze dan scherp.

— Hier Vrouwe Winonah! klinkt een aarzelende, lage stem en tegelijk gaat het gordijn opzij en Heer Awain treedt te voorschijn, die vergeefs tracht in zijn optreden nog iets van een fiere houding te leggen. Benepen staan de beide kampioenen naast elkaar.

— Het schijnt, dat gij tot uw kinderspelletjes zijt teruggekeerd! zegt Winonah. Waarlijk dappere ridders kent Wogram's burcht!

Awain buigt het hoofd wat voorover en doet er het zwijgen toe. Maar Halfra tracht de toestand te redden.

— Voorwaar, wij kozen een ongewone eh... verblijfplaats uit, omdat wij meenden, dat onze aanblik uw ogen niet zou bekoren, begint hij, en daarom...

Halfra, die anders nooit om woorden verlegen is, breekt plotseling af, om het niet nog erger te maken!

— Gij meende! zegt Winonah langzaam, gij meende mij wellicht te zeggen, wie u uit de kerker heeft laten gaan. Heb ik u beiden dan niet doen opsluiten? Spreek, Heer Halfra, heb ik niet horen zeggen, dat uw tong nog sneller is dan het zwaard, waarmede ge Heer Awain bevocht? Spreek! Wie???

Winonah's vraag naar hun ontsnapping uit de kerker geeft Heer Halfra weer iets van zijn oude moed terug.

— Niemand heeft ons geholpen, vrouwe ! verzekert hij niet zonder trots. Niemand ! Wij hebben... eh de cipier... hm. Hij zal er geen nadelige gevolgen van ondervinden...

— Verwerpelijke geruchten betreffende mijn Koning doen de ronde in de burcht, Vrouwe, zegt Awain kalm.

— Ik zelf vond Heidruns armband in 's Konings kamer, zegt Winonah. De Koning legt bijzondere schattingen op, deelt rechter Wendir mij mede. Heidrun ontvangt kostbare geschenken van... een onbekende. Pum-Pum ontdekt, dat Heidrun een samenkomst zal hebben met... met...

— Met de Koning ! buldert Halfra, weinig kies, terwijl hij zich verontwaardigd uitrekt.

— Zeer juist, Vrouwe ! Het moet eenmaal gezegd worden!

— En wààr moet deze zogenaamde samenkomst plaats vinden? valt Awain met snijdende stem in. Op de burcht van Wendir! Mij dunkt. Heer Wendir heeft een...

— Genoeg nu !

Winonah's stem klinkt scherp.

— Ik schaam mij, rechter Wendir zo onheus bejegend te hebben, toen hij mij trachtte te waarschuwen. En mijn vrouwe Draga, ook haar heb ik schromelijk verwaarloosd...

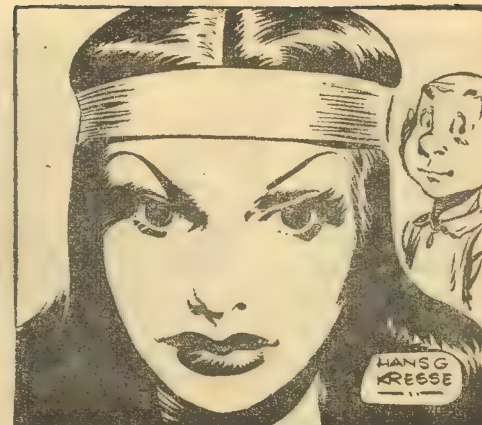
Op dit ogenblik neemt Pum-Pum verontwaardigd het woord.

— Koningin moet weten, zegt hij snel. Draga mij in kerker opsluiten! Mij, trouwste dienaar van geliefd Meester en Meesteres!

— Juist! vult Awain triomfantelijk aan... En waarom heeft zij dat gedaan?

Met gefronst voorhoofd kijkt Winonah van Pum-Pum naar Awain.

— Vrouwe Draga heeft u opgesloten, Pum-Pum? zegt ze.

Hevig knikkend vertelt de dwerg, wat er in de kerker is voorgevallen.

— Wat betekent dit toch allemaal? vraagt ze.

— Met uw goedvinden, Vrouwe... Volgens mij maar één ding! antwoordt Awain droogjes. Pum-Pum is de Koning en U verknocht als geen ander. Eenieder is dat bekend... ook vrouwe Draga. Door deze kleine dienaar op te sluiten, beging zij jegens U een vijandige daad! Gij deedt ons opsluiten. Vrouwe Draga zocht ons te bevrijden... een twééde daad, waarmede zij bewust tegen U optrad!

— Welnu? aarzelt Winonah. Het is vreemd, voorwaar... Vrouwe Draga mengt zich in zaken, die haar niet aangaan. Wellicht poogt zij gebruik te maken van de verwikkelingen rond 's Konings persoon?

Awain knikt gretig.

— Vergun mij, dat ik mij naar Wendir's burcht begeef om te trachten de waarheid te vinden omtrent Heidrun en... Draga!

— Uw ijver is wel groot, Heer Awain, zegt de koningin. Ik waag het echter, te betwijfelen, of het alleen ons welzijn is, dat u drijft.

De edelman bijt zich op de lippen en wordt bleek. De blikken van Winonah glijden van de een naar de ander, dan zegt zij :

— Hoe het ook zij, wellicht hebt gij gelijk. Gij kunt uitrijden. Doch ik stel één voorwaarde...

— Welnu, Vrouwe? vraagt Awain.

— Ik wens, zegt Winonah, dat Heer Halfra u vergezelt, om te waken over de eer van zijn Koningin!

— Dan Pum-Pum ook mee! zegt de dwerg gewichtig. Pum-Pum niet kan blijven hier, als meester in gevaar!

Met Pum-Pum bij Awain voor in het zadel, rijden de mannen tot zij de zandweg bereiken, die naar Wendir's vesting leidt.

Hier sturen zij hun rijdieren het woud in en op een beschutte plaats stijgen zij af. Awain spreekt met Pum-Pum af, dat hij zich in het woud zou verbergen tot de avond van de volgende dag.

Wanneer Halfra en Awain dan niet terug zijn, is er iets mis gegaan en moet te allen prijze de koningin gewaarschuwd worden. De dwerg stemt toe. En terwijl Awain en Halfra met een omweg naar de burcht rijden, zoekt Pum-Pum een plaats uit, vanwaar hij Wendir's burcht in het oog kan houden.

Inmiddels naderen de edelen de eerste borstwering van houten palen.

— Wij wensen heer Wendir te spreken, zegt Awain tot de beide gewapende krijgsknechten, die hen wantrouwend te gemoet treden.

— Heer Wendir is niet aanwezig, luidt het stugge antwoord.

— Wij willen op hem wachten, zegt Awain beslist, en onder de indruk van zijn optreden laten de wapenknechten hem zwijgend door. Zij stijgen af en brengen hun paarden naar de stal.

Een donker uitziende man komt over de smalle brug van de binnenste gracht op hen toe.

— Likar! zegt Awain, die hem wel op Wogram's burcht heeft gezien.

— Wij zijn gevlucht uit de koningsburcht. De koningin had ons doen opsluiten, maar wij zijn ontsnapt.

Likar neemt de beide edelen een voor een op.

— Ontsnapt? herhaalt hij. Een wantrouwend licht blinkt in zijn ogen. Kort afgebeten daarna komt zijn vraag:

— Hoe is u dat gelukt met uw paarden?

Even stokt Halfra de adem in de keel bij deze overrompelende vraag, maar Awain verliest zijn tegenwoordigheid van geest niet.

— Wij hebben een cipier weten te overmeesteren, zegt hij kalm. Wij weten dat Vrouwe Draga gepoogd heeft ons uit de kerker te bevrijden. Onze hoop op verdere hulp is ook nu op haar gevestigd, op haar... en op Heer Wendir, haar broeder.

Likar aarzelt even.

— Treedt binnen! zegt hij.

Likar leidt hen naar een halfdonker vertrek, waar zij ook de oude Garm ontwaren. Tijdens het inschenken der bekers ziet Likar de beide gasten onderzoekend aan.

— Dus de koningin liet u opsluiten. Op bevel van de Noorman?

— Ik weet het niet, antwoordt Awain schouderophalend. Maar ik weet wél, dat die Noorman mij een jonge vrouw afhandig maakte, nadat ik zo onvoorzichtig geweest was, hem te bekennen dat ik haar liefhad.

Likar ziet hem strak aan en zegt :

— Ge zoekt dus wraak! En gij... Heer Halfra? Wat zoekt gij?

— Genoegdoening voor het vernederend verblijf in een vieze kerker!

— Wel, dan moeten wij drinken! zegt Likar met een flauwe grijns, op de wraak! Dat zij zoet moge zijn als deze wijn!

Inmiddels wacht Pum-Pum in zijn schuilplaats tussen de bomen het verloop der gebeurtenissen af.

Daar, tussen de duistere stammen, staat een stille, onheilspellende mannenfiguur. En met bonzend hart staart Pum-Pum naar de boog, die de onbekende in de hand houdt... schijnbaar los en achteloos, maar klaar voor het gebruik en op hem gericht.

Likar's gesprek met Awain en Halfra wordt onverwachts onderbroken door de komst van Wendir.

— Ah, gromt Wendir. Hier zijt ge dus! Bij mijn aankomst trof ik hierbuiten een spion aan!

— Een spion? zegt Halfra geschrokken.

— Een kleine spion! grijnst de rechter. Ik heb dit vervloekte kereltje doen opsluiten.

Met een zwierig gebaar legt Wendir zijn mantel af en zet zich in een stoel.

— Leer om leer! zegt Awain koelbloedig, terwijl hij Halfra een snelle blik toewerpt. Winonah deed ons opsluiten! Maar de Koning... Ha! mijn rekening met hem is nog wat langer!

— Zo ? zegt Wendir, die inmiddels zich tegoed doet aan de spijzen, die hem gebracht werden. En welke posten vermeldt die rekening?

— Kan een edelman, vraagt Awain langzaam, de roof van zijn bruid vergeten... zelfs wanneer de rover zijn vorst is ?

Wendir knikt.

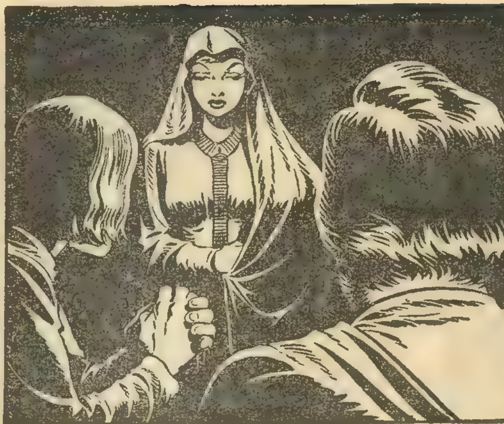
— Eizo ! zegt hij met een veelbetekenende blik naar Garm en Likar. Peinzend knabbelt hij enige tijd aan een stuk wildbraad, dan richt hij zijn felle ogen op Halfra en Awain.

— Nu gij toch aan onze zijde staat, zegt hij langzaam, kunt ge het spel meespelen. Het spel met de hoge inzet, grijnst hij. Uw krachten kunnen ons wellicht van nut zijn. En... ik pleeg te denken, aan wie mij trouw betonen!

De rechter zwijgt even en vervolgt dan :

— Gij kunt deelnemen aan onze samenkomst en ge zult er verwonderd over staan als ik u vertel op welke wijze wij de Noorman een vernietigende slag zullen toebrengen...

Lachend kijkt Wendir rond.

— De koningin zal ons dankbaar zijn, gaat hij vergenoegd voort. Zij zal ons bedanken voor onze steun en met de koning breken! Wij zullen natuurlijk onze plaatsen blijven innemen. Niemand zal nog praten over dit paar bijzondere schattingen, die we binnengehaald hebben. En menig vet kluifje staat ons nog te wachten. Winonah blijft onze geliefde vorstin. Ik, Recyter Wendir, zal haar vertrouwde, geëerde raadgever zijn en zo zal de macht... hij laat de stenen rinkelen, in onze handen komen. Kijk !

— Voorwaar, Heer Wendir, mijn hulde voor uw doorzicht! lacht Awain. Maar hebt gij niets vergeten? Hoe zal de bevolking buiten de burcht het opnemen, als hun vorst weggaat? Wat weten zij van wat er in de burcht is omgegaan?

— Geen nood, waarde strijdmakker, antwoordt de rechter met een vals knipoogje. Ik heb in 's konings naam immers zulke hoge belastingen op laten leggen, dat het landvolk blij zal zijn, wanneer het de Noorman kwijt is.

Op dat ogenblik gaat de deur open. Verrast ziet Awain op. Heidrun !

— Heer Wendir, zegt ze, zeg mij thans wanneer zal de Koning eindelijk komen? En waarom hebt ge Pum-Pum in de kerker gezet?

Wendir neemt met een achteloos gebaar de dobbelstenen bijeen.

— Gij krijgt uw Koning, mijn duifje, zegt hij dubbelzinnig. Nog even geduld... of hebt ge het bij mij soms niet goed?

En met een grijns strekt hij de hand uit voor een liefkozing.

— Laat af! bijt ze hem toe.

En vóór iemand er op bedacht is, geeft ze de rechter met haar kleine hand een kletsende slag in het gelaat...

Wendir laat slechts een zacht lachje horen.

— Temperament heeft zij, mijn toekomstige koningin! Een uitgezocht voorproefje, jonkvrouwe Heidrun!

Met ijzige minachting keert Heidrun zich van hem af en schrijdt het vertrek uit. Wendir keert onmiddellijk terug tot de zaak, die hen bezig houdt:

— Gij kent nu de bijzonderheden! zegt hij. Weldra hoort ge meer!

In het halfdonker van hun slaapvertrek overleggen Halfra en Awain wat hun te doen staat.

— Ge hebt gelijk gehad! zegt Halfra in ruiterlijke erkenning. Ik ben accoord met uw plannen. Wat zullen wij doen?

— Ingrijpen! zegt Awain zacht maar beslist. De Koning waarschuwen, dus zo snel mogelijk hier vandaan. Maar, voegt hij er aan toe, Heidrun moet met ons mee en Pum-Pum. En dan... de burcht uit!

Maar in een ander vertrek schudt op ditzelfde ogenblik Likar onwillig het donker hoofd. Misprijzend ziet hij Wendir aan.

— Ik vertrouw die twee niet... Een cipier neergeslagen, een krijgsknecht omgekocht en dan plotseling hier... Ik meen, dat ge niet goed hebt gedaan, Heer Wendir, in hun aanwezigheid zo breedvoerig over uw plannen te spreken!

Wendir maakt een luchthartig gebaar.

— Ge ziet spoken, vriend Likar, zegt hij goedgemutst.

Maar zo gemakkelijk laat de andere zich niet overtuigen.

— Misschien spoken van vlees en bloed! zegt hij duister. Wat gebeurt er, Heer Wendir, indien ik misschien toch gelijk heb?

— Dan ligt hun lot in mijn handen! glimlacht de andere en hij laat zijn dobbelstenen rammelen. Dan weten ze te veel en komen ze deze burcht niet levend meer uit!

Halfra en Awain zijn er van overtuigd, dat zij snel moeten handelen. Kwasi onverschillig gaan zij door de burcht van Wendir. Slechts een oude dienstmaagd stapt hen voorbij en wijst hun op hun verzoek het vertrek waar Heidrun verblijft.

Halfra vertelt haar dat zij het slachtoffer is van een list.

— Zeg mij, Heer Awain, vraagt ze, met trillende stem, wat ik moet doen?

Dan klinkt kort en zakelijk zijn antwoord:

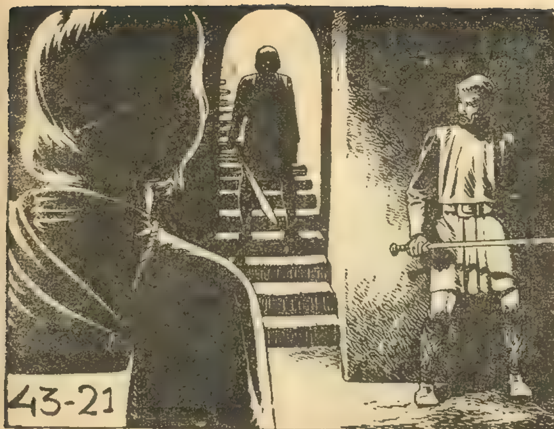
— Wij zullen u helpen. Maak u klaar om ons te vergezellen. Wij moeten nu eerst Pum-Pum uit de kerker verlossen, daarna komen wij u halen. Zorg dat wij niet behoeven te wachten!

Hij wendt zich onmiddellijk af om haar blik te ontgaan en behoedzaam verlaat hij achter Halfra het vertrek. Niemand vertoont zich in de gangen. De beide mannen lopen zo zacht mogelijk. Naar beneden moeten zij gaan, in de gewelven van het slot, waar zich de kerkers bevinden. Tot hun grote verlichting bereiken zij heel onopgemerkt hun doel. Daar zijn de cellen reeds, naast elkaar in sombere rij, met zware grendels toegesloten. Bewakers zien zij niet. Blijkbaar vertrouwt Wendir op die grendels... en op zijn grachten!

Heer Halfra versnelt de pas om de eerste kerker te bereiken, maar een beweging van Awain doet hem aarzelen.

— Stop! zegt Awain fluisterend, wat hoor ik? Iemand volgt ons!

In een drukkende stilte houden zij luisterend de adem in. Daar zijn ze weer: zachte voetstappen op de kerkertrap, die sluipend achter hen aankomen...

— Blijf gij hier staan! fluistert Awain dringend, en bliksemsnel duikt hij weg achter de muur, om buiten het gezichtsveld te komen van de persoon die de trap afdaalt.

Onbewogen kijkt Heer Alfra naar de gestalte, die dreigend, met getrokken zwaard de trap afkomt. Likar! Natuurlijk Likar, Wendir's verknochte handlanger. Nader en nader komt hij. Halfra ziet zijn ogen onheilspellend flikkeren.

— Wel, wel! zegt Likar sarcastisch, onze jongste medestander! Wat voert u kerkerwaarts, heer samenzweerder? Wilt ge misschien uw eh... toekomstig verblijf alvast verkennen of komt ge soms voor de eh... dwerg?

Hij laat plotseling de spottend-slepende toon varen en vraagt fel:

— Waar is die vriend van u?

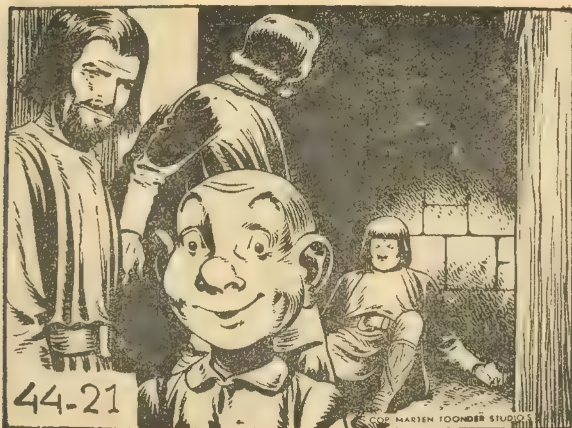
Halfra kijkt de man onverstoorbaar in de ogen. Achter Likar's dreigende gestalte ziet hij Awain aansluipen. Maar meteen vaart er een schok door Likar. Heeft het zacht gerucht van Awain's nadering zijn oor getroffen, of leest hij onraad in Halfra's ogen? Met de snelheid van een panter keert hij zich om, het zwaard in de vuist vaster omklemd, om deze tweede tegenstander het hoofd te bieden.

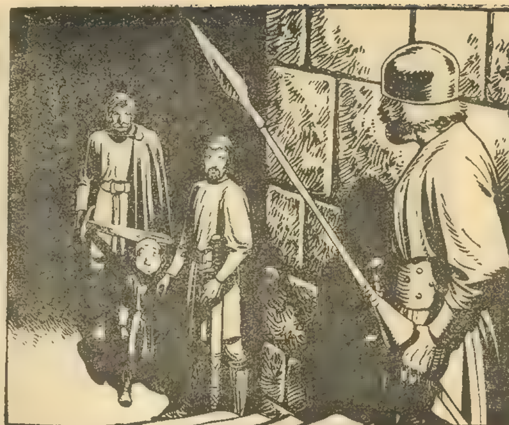
Nu! gaat het door Halfra heen. Neen, het zwaard blijft in de schede. Niemand zal ooit van Heer Halfra kunnen zeggen, dat hij een vijand van achter doorstoken heeft! Zelfs deze misdadige opstandeling niet!

Met ijzeren kracht laat hij zijn vuist neerdalen op het donkere hoofd vóór hem.

— Slaap! Heer Likar! zegt hij doordringend, en droom van het oordeel des Konings, dat u treffen zal!

Nog eens en nog eens slaat hij toe...

Een opgeluchte Pum-Pum kijkt zijn bevrijders dankbaar aan. Snel wordt de bewegingloze Likar in de plaats van de dwerg in de kerker gesleept.

— Nu snel! zegt Awain. De grendel schuift knarsend dicht en op hun tenen begeven zij zich naar de trap. Een zwaarbewapende wachter verschijnt. Argwanend kijkt hij op de beide edelen neer; dan dwalen zijn blikken naar de dwerg.

— Waarom hebt ge dit mannetje uit de kerker gehaald? vraagt hij wantrouwend.

— Bevel van Heer Wendir! zegt Awain, terwijl hij dichter op de man toetreedt en zich wat vertrouwelijk naar hem overbuigt. Er is een verrader binnen deze muren, voegt hij er gedempt aan toe; hij kent onze plannen en heeft blijkbaar de Noorman gewaarschuwd. Het schijnt dat Eric hierheen wil komen en wanneer hij Pum-Pum, zijn spion en het meisje Heidrun hier vindt, zijn we allen verloren!

Sprakeloos kijkt de wachter hem aan.

— Wendir's bevel luidt, deze spion en het meisje weg te brengen naar een stille plaats, hun eh... laatste plaats!

— Het moet snel gebeuren! zegt Awain nog, en in alle stilte! Nóg kennen wij de verrader niet, die zich in ons midden bevindt, maar wie het ook is, hij mag dit niet te weten komen. Anders zou het nog kunnen mislukken!

Nog altijd blijft de krijgsknecht zwijgen. Begrijpt hij eigenlijk wat Awain bedoelt ? Gespannen zien Awain en Halfra naar 's mans wat domme gezicht. Als hij hun nu maar gelooft! Halfra's ongeduld stijgt ten top. Waarom zegt die kerel niets? Al dit tijdverlies... iedere minuut is kostbaar, ieder ogenblik verwacht hij het geschreeuw, dat Likar zal laten horen als hij tot zichzelf komt...

— Komaan! zegt Awain. Hij neemt de wachter bij de arm en voert hem mee, de trappen op, wèg uit de kerkergewelven, naar een stille gang. Strak ziet hij de man in de ogen.

— Snelheid is thans geboden! herneemt hij op forse toon. — Ik beveel u nu onmiddellijk onze paarden gereed te maken. Heer Wendir wenst deze spion nog eens te zien en zal ons zijn laatste onderrichtingen geven. Zorg er voor, dat wij daarna zonder enig oponthoud kunnen vertrekken.

Voor het eerst neemt Halfra het woord.

— Vooruit, man! Talm niet langer!

Awain kijkt Halfra aan met een licht-verwijtende blik.

— De wachter doet slechts zijn plicht, zegt hij met goedgespeelde afkeuring. Gij moet hem niet te hard oordelen, heer Halfra! Hij zal voor de rijdieren zorgen!

Na een laatste blik van twijfel keert de wachter zich om en gaat schouderophalend weg. Awain fluistert Halfra toe, zich met Pum-Pum in een nis te verbergen. Zelf zal hij Heidrun halen. Weldra komt hij met het meisje terug dat zich reisvaardig heeft gemaakt.

Door niemand opgemerkt bereiken zij de poort. Buiten de eerste omheining zien zij de wachter staan, bij drie inderhaast gezadelde paarden. Heidrun stijgt het eerst op en Halfra zet Pum-Pum met een forse zwaai in zijn zadel.

— Uw meester dankt u! zegt hij tot de wachter, — hij zal...

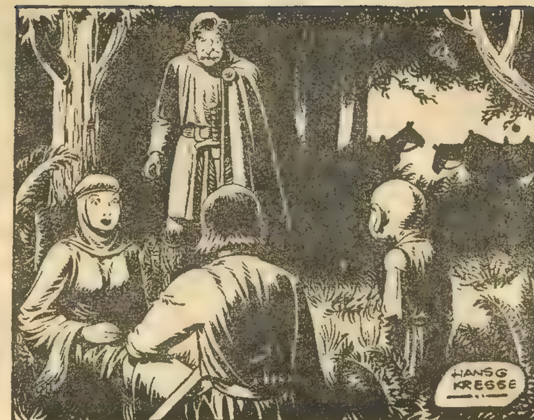
Verder komt Halfra niet. Woedende kreten dringen uit de donkere opening van de poort tot hen door. Met verwarde haren en door haat verwrongen trekken, komt Likar aanstormen.

— Grijpt hen! gilt Likar. — Doodt die kerels! Verraad!

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

In een onderdeel van een seconde springen Halfra en Awain in het zadel en wanneer de eerste krijgsknechten de weinige meters hebben afgelegd, die hen nog scheiden van de ruitergroep, hagelen de zwaardhouwen van de beide edelen op hen neer. Op alles bedacht, grijpt Halfra de teugel van Heidrun's paard.

— Opzij! buldert hij en dreunend komt zijn zwaard neer op de helm van de krijgsknecht, die naar de teugel van Halfra's paard grijpt.

Awain laat zich ook niet onbetuigd. Hij vecht zich een doorgang door de kerels die zijn paard omringen. Links en rechts vallen ze neer. Met ijzeren kracht laat Awain zijn zwaard neerkomen op de laatste man die hem nog durft te naderen en door de bres in de gelederen van de vijand, die daardoor ontstaat, kunnen Halfra en Heidrun vooruitschieten, de vrijheid tegemoet. Nog zwaait Awain zijn wapen, maar dan geeft ook hij zijn paard de sporen.

Eindelijk, op een stille plek in het woud, geeft Awain het sein om af te stijgen. Verruimd ademen zij op.

— Langs de uiterste rand van de diepste afgrond! zegt Halfra weids en Awain knikt. — Met het hoofd er boven! zegt hij kort. — Gelukgewenst!

— Wij nu meester Eric helpen kunnen! zegt Pum-Pum.

Heidrun slaat plotseling de ogen op en ziet Awain met ontsteltenis aan.

— De Koning! zegt zij en haperend voegt ze er aan toe:

— Mijn brief... Heer Halfra zeide toch... Wendir wil de Koning daarmee treffen?

— Ja! zegt Awain. Daarom werdt gij bedrogen!

— Maar, stamelt Heidrun, — mijn brief... Heer Wendir heeft die brief nog... Laat me teruggaan!

Laat mij dit gevaar van de Koning áfwentelen. Ik zal de brief bij rechter Wendir gaan halen!

— Geen man van eer, zegt hij met stemverheffing, kan toestaan, dat gij u opnieuw in Wendir's burcht begeeft!

— Maar ik ga, zegt het meisje met onverwachte heftigheid. Ik moet ! Het gaat om de Koning !

— Ge hebt geen kans! herhaalt Awain stug.

— Luister, zegt ze. Ik rijd terug en vertel Heer Wendir, dat gij mij tegen mijn wil ontvoerd hebt. Daarna zorg ik er voor mij meester te maken van de brief en keer tot u terug.

— Gij wilt proberen Wendir om de tuin te leiden? vraagt Awain weifelend. Hoe zult gij het opnemen tegen een sluwe vos als hij is?

— Wendir is een man! zegt Heidrun verachtelijk, — en geen man, hoe sluw ook, is opgewassen tegen de listen van een vrouw!

Fier gezeten op haar rijdier, spoedt zij zich na een korte groet heen, terug naar Wendir's slot... In gedachten verzonken staart Awain haar na.

— Komaan! zegt Halfra met een diepe zucht. Een lange rit wacht ons naar het Oostelijk leen, waar de Koning verblijft.

— Ik ben klaar, zegt Awain langzaam.

Nog eenmaal zoeken zijn ogen het steeds kleiner wordende figuurtje van Heidrun. Dan wendt hij zich om.

— Het spijt mij... zucht hij. We hadden het meisje niet mogen laten gaan.

Halfra haalt de schouders op.

— Wij konden haar toch niet houden! Doch waarom zegt gij dat?

— Omdat, herneemt Awain somber, omdat een vreemd gevoel mij zegt, dat wij haar voor de laatste maal levend gezien hebben...

Zwijgend rijden zij voort. Een lange tocht door eenzame streken. Rust kunnen zij zich nauwelijks gunnen en slechts weinige nachtelijke uren brengen zij door in een korte, maar diepe slaap. Maar dan, de volgende morgen zien zij twee andere ruiters naderen.

— Heer Koning! roept Halfra verheugd, terwijl hij reeds van verre met een brede armzwaai de aandacht trekt.

Eric ziet er vermoeid uit en de begroeting is hartelijk maar kort. Ewoud bevindt zich in zijn gezelschap.

— Wij zijn gekomen, zegt Awain in antwoord op de vraag van de Noorman. — om u voor te bereiden op de duivelse samenzwering die onder leiding van rechter Wendir tegen u gesmeed is.

Kort en duidelijk zet hij uiteen, hoe Wendir de gevoelens van Heidrun om de tuin heeft geleid en hoe hij daarvan gebruik wil maken om verwarring te stichten in het Rijk, de Koning verdacht te maken bij Koningin Winonah en hem aldus van zijn troon te beroven. — Wij hebben hem horen snoeven, voegt hij er aan toe, — hoe hij Winonah in schijn Koningin zou laten blijven om des te beter het land te onderdrukken!

— Ik dank u voor uw trouw! zegt Eric. Een diepe rimpel in zijn voorhoofd verraadt de verontwaardiging, die hem bezielt. Maar verder geeft hij onbewogen zijn bevelen. — Heer Awain, ik verlang van u, dat gij zonder rusten naar Wogram's burcht rijdt. Pum-Pum zal u vergezellen. Gij beiden zult de Koningin inlichten en haar in mijn naam de onrust uit het hart wegnemen! Geen enkel oponthoud, Heer Awain, dit alles heeft reeds te lang geduurd!

Hij wendt zich tot Halfra. — En gij, gij volgt mij! Ik weet wat mij te doen staat. Ons doel is Wendir's burcht ! Ook Jonkvrouwe Heidrun bevindt zich in ernstig gevaar !

Heer Halfra heeft menigmaal voor hete vuren gestaan en nog nooit is hij voor enig gevaar teruggedeinsd. In een razende jacht gaat het door de wouden en langs de velden.

Zo nadert hij de plaats, die jonkvrouwe Heidrun een dag vroeger bereikt heeft in haar uiterste poging om toch nog de gevolgen van haar misplaatste goedgelovigheid tegenover Wendir te voorkomen. Zo flink als zij zich in deze vroege morgen heeft gehouden bij het afscheid van Halfra en Awain, zo klein voelt ze zich nu, enkele uren later slechts, nu ze weer het domein van Wendir moet gaan betreden. Hoe doorzichtig schijnt haar zelf nu het verhaal, waarmede zij de dobbelende rechter weer gunstig zal trachten te stemmen.

Beslist zet zij zich over haar gedachten heen en rijdt tot voor de poort van Wendir's slot. Verbaasde uitroepen van de krijgsknechten begroeten haar. Maar die verrassing duurt niet lang. Weldra drommen de kerels om haar heen en verwensingen klinken op, terwijl een van de wachters Heidrun's paard ruw bij de teugel grijpt en een ander haar met onheilspellende blik beveelt om af te stijgen. En dan verschijnt, gewaarschuwd door het rumoer, de sombere Likar, die Heidrun met een gemene grijns brutaal opneemt. Zij doet alsof ze het niet merkt en zegt:

— Breng mij naar Heer Wendir! Het is mij gelukt uit de handen van mijn ontvoerders te ontsnappen. Ik wens de rechter over hen in te lichten!

Tergend langzaam knikt Likar met het hoofd.

— In te lichten, herhaalt hij temerig, om, met de plotselinge overgang, die hem eigen is, er op scherpe toon aan toe te voegen:

— Maar dan de waarheid! De allerkleinste leugen zult gij bezuren, jonkvrouwe, en wat mijzelf betreft... ik geloof u maar half!

Verstoord ziet Wendir op van de dobbelstenen, die hij met intens genoegen telkens weer laat uitrollen.

— De jonkvrouwe is terug ! zegt Likar.

— Met geweld werd ik meegevoerd, deze nacht ! valt Heidrun haastig in. De doordringende ogen van Wendir krijgen een ironische uitdrukking, maar snel spreekt het meisje verder : Eerst toen deze mannen zich veilig genoeg waanden om af te stijgen en rust te nemen, gelukte het mij bij de paarden te komen en te ontsnappen !

De rechter ziet het meisje wat schamper aan en zegt :

— Ge schijnt er een spelletje van te willen maken, niet?

Hij werpt een blik op zijn dobbelstenen en gaat voort :

— Ge meent misschien betere worpen te kunnen doen dan ik ? Of wilt ge van mij soms de inzet maken van uw spel ? Wel ?

— Ik begrijp u niet,zegt Heidrun.

— Ook Halfra en Awain kwamen onder een voorwendsel hier binnen ! antwoordt Wendir.

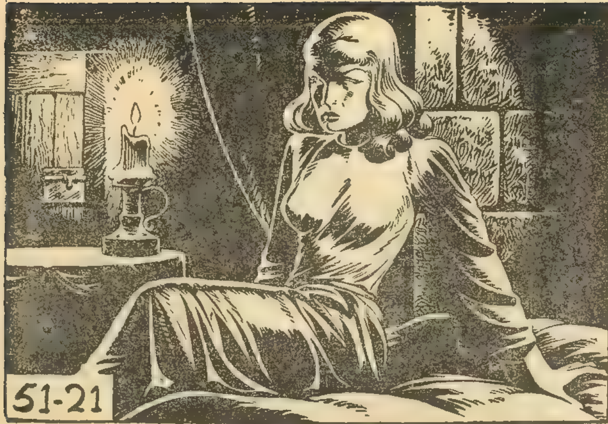
— Gelooft ge mij dan niet ? vraagt ze met onschuldige blik.

— Het zou mij spijten, als ik u niet kon geloven! zegt Wendir.

— Spijten ? vraagt Heidrun weer, — waarom ?

— Dan zou ik namelijk, zegt Wendir kalm, — gedwongen zijn u te doden ! Ik doe nu nog slechts winnende worpen !

Onrustig wacht ze in haar toegewezen kamer het vallen van de nacht of. Nu ! denkt Heidrun. In Wendir's werkkamer moet de brief zijn. Onhoorbaar begeeft zij zich naar de deur en luistert, de knop in de hand. Neen, alles blijft stil. Voorzichtig opent zij de deur, met een laatste blik door de kamer. Maar wanneer zij het hoofd omwendt om naarbuiten te glippen, staart zij in uiterste schrik in het grijnzende gelaat van een schildwacht.

Zij werpt de deur weer dicht voor de man een woord kan uitbrengen.

Na een half-doorwaakte nacht waagt Heidrun zich opnieuw naar de deur van haar kamer. Verlicht ademt ze op. De schildwacht is verdwenen. Snel glipt zij de gangen door, naar de werkkamer van Wendir. Als ze de deur wil openen overvalt haar een plotselinge aarzeling. Wat moet zij doen, als Wendir binnen is ? Daaraan heeft ze in de opwinding nog helemaal niet gedacht. Maar zelfbewust zet zij de vrees van zich af. — Dan zal ik hem zeggen, denkt ze, — dat ik zo vreselijk naar hem verlangde...

Voorzichtig opent ze de deur op een kier. Neen, er is niemand ! Onhoorbaar bijna treedt ze binnen en sluit zorgvuldig de deur achter zich. Gejaagd kijkt ze rond. Ze mag geen tijd verliezen. Waar kan de brief zijn? Snelbesloten kijkt ze in de kasten, neen, daar is niets. Zoekend kijkt ze rond. Wat blijft er nu nog over ? Een onberedeneerde schrik overvalt haar. Als Wendir de brief nu eens niet hier bewaart ? Misschien draagt hij hem bij zich. Maar dan... wacht ! Daar staat Wendir's schrijfplank. Die lade ! In zenuwachtige haast schuift zij de lade open. Perkamenten schrijfgereedschap, ja... ze heeft hem, dat is de brief, haar gevaarlijke brief aan de Koning !

Het hart klopt Heidrun in de keel. Ze moet even stil blijven staan om niet duizelig te worden, om haar gejaagdheid de baas te worden.

Maar juist daardoor komt het, dat het meisje het zachte geluid ontgaat van de deur van het vertrek, die behoedzaam opengaat en weer gesloten wordt. En daarom overvalt het zachte kuchje haar als een donderslag... zenuwachtig beweegt haar hand zich om het laadje weer dicht te duwen en moeilijk wendt ze zich om en staart in de ogen van een man... van Wendir ! ! !

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

— Wat doet ge daar ? vraagt Wendir met een veelzeggende blik op de brief, die het meisje nog steeds in de hand houdt. Ontvoerd nietwaar ? En aan boze ontvoerders ontsnapt ? En weer haastig naar uw geliefde gastheer Wendir..., hij wacht even en gaat dan scherp voort : ... om de brief in handen te krijgen, nietwaar ?

Een rilling gaat door Heidrun heen. In de vrije hand van de rechter blinkt plotseling een mes. Het is of haar ogen naar dat scherpe staal worden toegetrokken, alsof de stem van Wendir van heel ver tot haar doordringt, wanneer hij verder gaat : — Uw bedrog is dus duidelijk ! En daar zult ge nu de gevolgen van moeten ondervinden.

Langzaam, sluipend gelijk een kat, komt Wendir naderbij. In een onbewuste drang naar zelfbehoud wijkt zij achteruit. Nader komt Wendir en nog tracht zij de afstand te bewaren. Maar dan wankelt zij plotseling, de tafel verspert haar de weg. De laatste kracht zinkt uit haar weg, achter zich grijpend moet zij een steun vinden om staande te blijven. Haar hand tast mis, neen, toch niet... onmiddellijk gaat het door haar heen, dat die metalen kilheid alleen van de bronzen kandelaar kan komen, die zij daarstraks gezien heeft. Haar hand sluit zich om het bovenstuk... en juist als Wendir met een laatste triomfantelijke grijns wil toestoten, zwaait de zware voet van de kandelaar door de lucht en zijgt hij bewegingloos ineen. Dit is het laatste, flitst het door Heidrun heen... hard tegen hard... geen genade hoef ik nu nog te verwachten.

Met een gevoel van afgrijzen laat Heidrun de kandelaar uit haar hand vallen. Wat heeft ze gedaan ? De gedachte, dat anders zij daar gelegen zou hebben... och, ze wil er niet eens aan denken ! De brief ! Dat is nu het enige wat haar mag bezig houden. Het gaat om de Koning ! Ze moet hier weg, hoe sneller hoe liever !

Snel loopt zij de gangen door. Weg van die kamer, ze moet de burcht uit. Nog steeds de brief in de hand klemmend, zoekt ze de richting van de uitgang.

Maar in haar opwinding botst zij bij een zijgang bijna tegen een man op, die haar met een argwanende blik staande houdt.

— Waarheen zo snel ? vraagt hij temerig. Het is Likar !

— Heer Likar ! zegt Heidrun om tijd te winnen. Dan, terwijl ze haar hand met de brief zoveel mogelijk achter zich houdt, gaat ze half-fluisterend voort :

— Ik vluchtte weg... Heer Wendir wilde mij niet met rust laten !

Likar kijkt haar met een grijns aan en knikt. Ja, dat kan hij zich voorstellen !

— Onze burchtheer heeft een goede smaak ! zegt hij dubbelzinnig. Waar is Heer Wendir eigenlijk ?

— In de torenkamer ! antwoordt Heidrun gejaagd en met onuitsprekelijke opluchting ziet zij hem na een laatste donkere blik snel verder gaan. Tijd, denkt het meisje, tijd is alles voor haar. Likar mag Wendir niet in zijn kamer vinden.. nu nog niet ! Ongeduldig wacht zij tot Likar uit het gezicht is. Dan, voor het ogenblik zich veilig wetende, snelt zij voort, de gangen door, de trap af. Het kan haar nu niet meer schelen of ze misschien nog iemand tegenkomt. Voort moet zij, naar de poort. Als Likar Wendir niet in de torenkamer vindt... Zij holt de trappen verder af, want nu weet zij, dat dit een wedloop is met de dood...

De wachter kijkt vreemd op als dat meisje daar eensklaps op hem komt toegelopen. Ademloos houdt ze de pas wat in.

— Men wil Heer Wendir van het leven beroven ! stoot ze gejaagd uit. Snel, snel, haast u toch !

Als radeloos loopt ze langs de wachter heen, op de drie krijgers toe, die bij de buitenste borstwering post hebben gevat en die haar hulproepen ook gehoord hebben.

— Heer Wendir ! roept ze nog eens, redt hem, o, redt hem !

Met een snelle blik op elkaar draaien de krijgsknechten zich om en stormen de burcht binnen. Nu ! denkt Heidrun, en sneller dan ze ooit gelopen heeft, gaat ze langs de houten omheining, de laatste hindernis die haar scheidt van de vrijheid. Een ogenblik slechts aarzelt ze. Zal zij trachten een paard te krijgen ? Maar onmiddellijk verwerpt ze de gedachte. Daarvoor heeft zij geen tijd meer. Wendir kan ieder ogenblik bijkomen en als hij al niet tot bewustzijn komt, zal Likar hem toch vinden.

Vaster klemt zij de brief in de hand. Een wilde vreugde maakt zich van haar meester, dat het haar gelukt is. Buiten de burcht ! Maar nog kunnen zij haar zien, op dit geheel open terrein, daar moet zij overheen, vlug! Een stekende pijn in haar, zij kwelt haar bij iedere stap, neen, niet wachten, sneller ! Maar dan is het, alsof een loden last op haar valt. Achter zich hoort zij woedende kreten en onmiddellijk weet zij, dat haar vrees bewaarheid is. Haar list is ontdekt. De achtervolgers komen haar na met huilend geschreeuw, mannen, krijgsknechten, inhalen zullen ze haar... Wanhopig klemt zij de tanden op elkaar. Lopen moet ze, doorlopen! De bosrand! Als ze die bereiken kan voor de kerels haar ingehaald hebben, dan is er een kans, een heel kleine kans.

Met een woedende verwensing ziet Wendir haar tussen de bomen verdwijnen. Hebben moet hij haar. Wild drijft hij zijn rijdier aan, maar het helpt niet. In de dichte, lage struiken kan het dier nauwelijks vooruitkomen.

— Afstijgen ! brult hij de naderkomende krijgsknechten toe. Reeds heeft hij zich op de grond geslingerd. Met grote sprongen gaat hij zijn helpers voor.

— Vindt haar ! grauwt hij achterom, grijpt haar levend !

In een brede slagorde rukken de krijgsknechten voort, alsof zij een machtig leger voor zich hebben in stede van een opgejaagd meisje, dat zich met stotende adem en wild bonkend hart op een duistere plek onder het gebladerte verborgen heeft.

De vage blijdschap over het behouden van de voorsprong smelt weg onder de angst voor ontdekking. Een dof gevoel van berustende wanhoop dreigt haar te bevangen. Wat kan hiervan anders het einde zijn, dan dat de kerels haar zullen vinden?

Nog dieper duikt zij weg. Zwaar dreunen de stappen van de krijgsknechten, schril klinken de aanwijzingen, die zij elkaar toeroepen. Met lange takken slaan zij op de struiken... de drijfjacht is in volle gang ! Dichter en dichter komen de geluiden. Heidrun houdt de adem in. Vlak bij haar schuilplaats houdt een van de mannen stil. De slag van een dorre knuppel gaat rakelings langs haar heen. Maar opgelucht hoort de jonkvrouw de gestalte zich weer verwijderen.

Lang houdt haar verlichting niet aan. Want haar tot het uiterste gespannen oren vangen woorden op, die Wendir zijn mannen bevelend toeschreeuwt :

— Haalt de honden, domkoppen! Die zullen haar zeker vinden! De honden zullen haar wel uit de struiken jagen !

Een jankend geblaf in de verte doet haar de laatste aarzeling overwinnen. Beslist neemt ze haar rokken bijeen en stapt moedig in het koude water. Diep is de beek niet en snel spoedt zij zich naar de andere oever. Maar in haar opwinding beseft ze niet, hoe verkeerd zij er aan doet, de beek recht over te steken en het ontgaat haar, dat zij de scherpe neus van de honden alleen dan kan misleiden, wanneer zij eerst een eindweegs door het water stroom op- of afwaarts zou gaan, om pas op flinke afstand van de plaats, waar zij in het water ging, de andere oever weer te betreden...

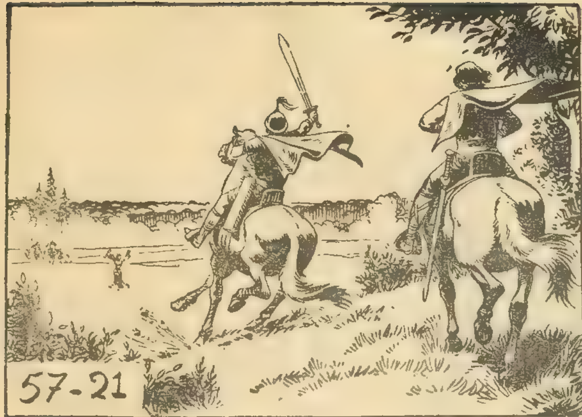
Onbewust van deze fout snelt zij weer voort tot aan de rand van een glooiende bosweide; een grote, lichte vlakte.

Een kort ogenblik staat Heidrun in beraad. Achter haar heerst stilte, slechts af en toe verbroken door een kort, verwijderd geblaf, een schorre, onverstaanbare uitroep. Dit is haar kans...

Op deze weide zal men haar niet het eerst zoeken. En wanneer zij het woud aan de overzijde van de vlakte kan bereiken... Over de weide snelt het meisje naar het eerste boomgroepje. Zo wil zij, steeds dekking zoekend, de overkant trachten te bereiken. Maar wanneer zij, na een gejaagde blik om zich heen de sprong waagt naar het volgende bosje, klinkt eensklaps een triomfantelijke kreet op aan de zoom van het woud...

Weer is zij ontdekt... En nu maakt de doffe wanhoop, welke zij tot nu toe in haar onderbewustzijn voelde, plaats voor de ontstellende zekerheid... dat zij nooit, nooit aan haar achtervolgers zal kunnen ontkomen.

Half snikkende om haar machteloosheid begint zij weer te lopen en terwijl de angst haar de keel dichtsnoert beseft zij dat zij deze wedloop om haar leven zal verliezen.

Er verschijnen twee ruiters in snelle draf aan de bosrand.

De Noorman rukt zijn zwaard uit de schede.

— Voorwaarts ! roept hij met krachtige stem tot Ewoud en Halfra en zijn ros de sporen gevend stormt hij de helling af.

Wanneer Heidrun de voorste ruiter herkent, vlamt haar hoop weer op. Vaster klemt zij de brief in haar hand.

— Mijn Koning! O, ik wist wel, dat gij mij niet zoudt verlaten...

Met vaste hand zendt de Noorman, — wit van woede. — de belagers van de jonkvrouwe drie, vier pijlen tegemoet en rochelend stort Garm van zijn paard.

Verschrikt door deze plotselinge inmenging houden de krijgsknechten hun rijdier in.

— Het is de Koning ! roept dan een gedempte stem ontsteld...

Aarzelend zien de mannen elkaar aan. Dan, als bij stilzwijgende afspraak wenden zij de teugel. Met grimmige voldoening ziet Eric de mannen terugwijken. Nog slechts enkele honderden meters scheiden hem van de vluchtelinge en weldra zal het meisje veilig zijn. Maar dan maakt één ruiter zich los uit de troep. Een ruiter, die zich klaarblijkelijk niet door de verschijning van de Noorman heeft laten verrassen... Wendir ! ! !

In wilde galop snelt de rechter het meisje, dat zich reeds in veiligheid waande, achterop. Eric's ogen worden groot van afgrijzen. Hij doorziet Wendir's bedoelingen en schreeuwt:

— Vrouwe ! Pas op... achter U. Buk U !

Doch te laat... Een honend lachen klinkt op en terwijl Wendir zijn rijdier met de knieën in een wijde boog keert, heft hij bliksemsnel zijn boog... Een flitsende pijl treft Heidrun meedogenloos in de rug en met een zachte, snikkende kreet stort het meisje ter aarde...

Daarna rijdt Wendir de krijgsknechten na, die een goed heenkomen zoeken.

—Vooruit, omkeren ! Wij vallen aan !

Strak kijkt de hoofdman zijn burchtheer aan.

— Wij vechten niet tegen de Koning ! zegt hij krachtig, zelfs niet voor u, Heer Wendir ! Ik doorzie uw vuig bedrijf. Ge hebt gelogen. Niet de Jonkvrouwe smeedde een complot tegen de Koning, gij, Heer Wendir, GIJ ! zijt de verrader !

Een instemmend gemompel klinkt op. Dreigend gaat hij verder:

— Heer Wendir ! Wij staan aan 's Konings zijde ! Gij zijt nu mijn gevangene ! In naam des Konings !

— Rebellen ! sist Wendir.

Met een felle ruk aan de teugel doet hij zijn paard wenden. Een machtige zwaardhouw treft de krijgsman, die hem in de weg staat. Voor iemand goed beseft wat er gebeurt, heeft Wendir zich losgemaakt uit de groep en gaat er in wilde ren van door.

— Volgt mij ! beveelt Halfra, die op hen is toegereden.

Achter Halfra zetten zij de achtervolging in. Plotseling struikelt Wendir's paard en de rechter stort ter aarde, om echter meteen weer op de been te komen. Razendsnel heft hij zijn boog en dodelijk getroffen glijdt een van de voorste ruiters met een zachte kreet van zijn paard.

— Grijpt hem nu ! schalt Halfra's woedende stem. Wendir loopt voor zijn leven naar de bosrand en voor zij hem kunnen bereiken, verdwijnt hij in de struiken.

— Laat de kerel niet ontsnappen ! buldert Halfra, een weitas vol goud en 's Konings dank voor hem, die de verrader grijpt. Dood of levend ! Vooruit !

Wendir werkt zich door het dichte struikgewas heen.

Stilte heerst om hem heen... Van verre dringen zwakjes de stemmen van zijn achtervolgers tot hem door. En dan... de vrijheid tegemoet ! Maar eensklaps verstijft hij.

— Terug ! Deze jacht is voor de dommen ! hoort hij Halfra's zware stem roepen. Omsingelt het woud !

Wendir heeft genoeg gehoord. Hij moet weg, het bos uit, voor de dodelijke cirkel rondom hem gesloten wordt. Het dreunen van paardenhoeven dringt tot hem door, achter zich, maar ook aan zijn linkerhand, nu ook rechts... hij moet er eerder zijn. Doch plotseling houdt hij de pas weer in en staat hijgend stil. Voor hem uit klinken de stemmen van zijn vijanden. Te laat ! De kring is gesloten, de weg is afgesneden. Wild kijkt Wendir om zich heen. Hij zit als een rat in de val... Behoedzaam trekt hij zich terug in de duisternis terwijl zijn hersenen koortsachtig werken. Zal hij proberen uit te breken of moet hij afwachten en het hier uitvechten ? De eerste mogelijkheid biedt hem een kleine kans, de laatste betekent een zekere dood. Onwillekeurig tast hij naar zijn dobbelstenen.

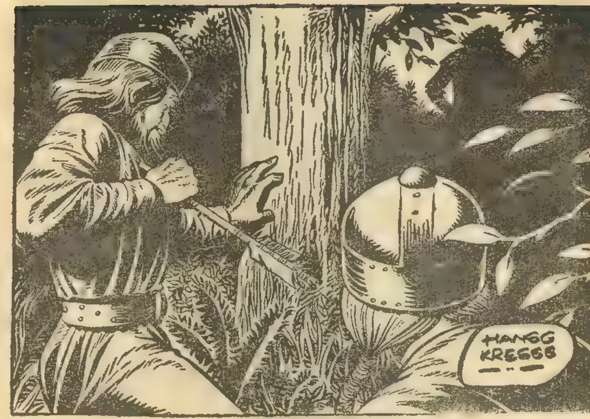
— Mijn laatste metgezellen, mompelt Wendir, nooit hebben ze mij in de steek gelaten en nu — eensklaps is zijn tweestrijd overwonnen. Deze stenen... zij zullen beslissen.

— Driemaal zes ogen, fluistert hij, — driemaal zes en ik breek er door en dan kom ik er door ! Als ik mis gooi... dan zal mijn laatste gevecht hier plaatsvinden! Bijna liefkozend weegt hij de stenen op de hand...

— Maar Wendir gooit nooit mis ! gichelt hij voor zich heen. Hij bedwingt het lot ! En dan, als wil hij zijn gedachten voor zijn, laat hij in een bliksemsnelle beweging de stenen uitrollen.

Met een woedend gebaar grist hij de stenen bijeen en werpt ze ver van zich : Driemaal een onnozele een !

Hij grijpt naar zijn boog en bij die beweging valt zijn oog op één van de drie stenen. Neen, hij wil er niet naar kijken.

— Ik zal ze vernietigen, gromt Wendir met een kwaadaardige blik. Ik zal ze verstrooien, ik zal ze... Opgewonden verlaat hij met grote stappen zijn schuilplaats en loopt door het woud, de boog gereed.

Zenuwachtig trachten de beide krijgsknechten de duisternis van het woud vóór hen te doorgronden. Als bij stilzwijgende afspraak zijn zij bij elkaar gebleven, diep doordrongen van de kracht van hun vroegere Heer, de kracht van Wendir. Wie van hen zou hem alleen tegemoet durven treden ?

Een geritsel in het gebladerte doet de krijgsknecht aan de rechterkant opschrikken. Met oneindige ontsteltenis ziet hij zijn makker ineenzakken, maar hij krijgt de tijd niet om er verder over na te denken. Daar, vlak voor hem komt met woeste sprongen een donkere gedaante uit het kreupelhout. Wild wapperen zijn haren en hij stoot een onwezenlijk schrille lach uit, gillende : — Mijn knechten willen mij vangen ! Verraders ! Niemand kan zich vergrijpen aan burchtheer Wendir, niemand, niemand, niemand !

— Te hulp ! Te hulp ! schreeuwt de krijgsknecht met van wanhoop overslaande stem. Te hulp !

Met wilde bewegingen komt Wendir op de man af, die reeds half terugdeinst.

— Hulp ! roept hij nog eens radeloos. Snel... En in die kreet klinkt de gehele vertwijfelde vrees voor Wendir, de vrees, dat de verrader toch nog zal ontkomen.

Maar Wendir juicht te vroeg en... te luid. Zijn stem wijst de krijgsknechten de weg, die hun hulproepende makker zoeken. Hij kan hun niet meer antwoorden, doch Wendir's eigen geroep lokt de mannen naar hem toe. Hoog zien zij hem opspringen tussen de bomen en in een open plek, vindt de wrekende pijl der gerechtigheid zijn doel.

Breed valt de schaduw van Halfra over de sombere groep op de bosweide, waar Heidrun door Wendir's verraderlijke hand is gevallen. Diep-bewogen ondersteunt Eric het hoofd van het stervende meisje.

— De verrader kreeg zijn loon ! zegt Halfra gedempt. Eric ziet op en Ewoud, die weer teruggekomen is van de achtervolging, knikt ernstig. Zwijgend laat Eric zijn blikken weer op Heidrun rusten. Halfra en Ewoud trekken zich wat terug. De smartelijke aanblik ontroert hen meer, dan zij zouden durven bekennen.

Heidrun's ogen zoeken die van de Koning. Stotend gaat haar ademhaling. Zij dwingt zich tot een moeilijke glimlach en stamelt:

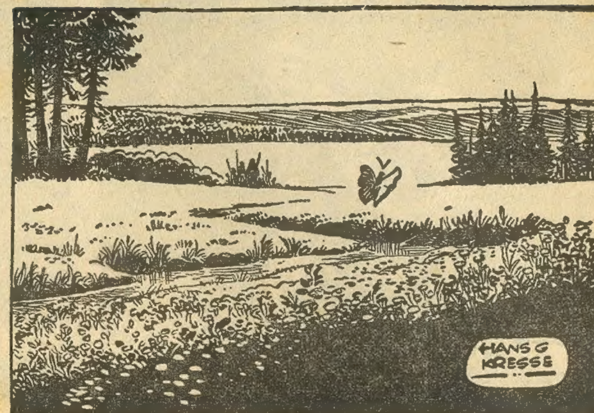
— Wendir... weg... Mijn Koning, geen gevaar meer.., vergeef mij de brief...

— Gij bracht mij de brief ! zegt Eric zacht, — ge streedt ervoor als een heldin, als een man !

— Voor U, mijn E... Haar stem breekt. Heidrun heeft haar taak volbracht. Duizend gedachten gaan de Noorman door het hoofd, nu hij op het gestorven meisje neerziet. Hij ziet slechts dat gelaat, dat nu tot rust gekomen is, hoort nog die laatste woorden, waarin ze heel haar liefde heeft gelegd. En zo ontgaat het hem, dat anderen zich bij het groepje hebben geschaard : Awain, die niet kan en niet wil geloven wat hij hier ziet... Pum-Pum verbaasd dat zijn geliefde meester neerknielt bij Heidrun en... Winonah !

Bescheiden heeft de Koningin zich teruggehouden.

— Mijn Winonah ! zegt Eric met zachte stem, wanneer hij opgeschrikt uit zijn gepeins is opgestaan en de Koningin hem tegemoet treedt.

— Ik was wat lang afwezig, zegt Eric.

— Ge waart op tijd terug ! fluistert Winonah innig. — als altijd op tijd voor mij !

— Ik zag Likar, meldt Awain, hij vluchtte, doch ik was niet in staat hem te achterhalen.

Een magische kracht trekt zijn ogen steeds weer naar die stille gedaante aan hun voeten. De smart om Heidrun's verlies heeft hem bijna gevoelloos gemaakt.

— Laat mij haar zelf naar de burcht brengen, zegt Awain moeilijk, naar de burcht van... Wendir. Hij aarzelt even, deze naam te noemen alsof hij begrijpt, hoezeer deze juist op dit ogenblik een wanklank moet zijn.

Eric knikt begrijpend en met een handbeweging nodigt hij de anderen hem te volgen op weg naar de Koningsburcht.

En sedertdien heeft deze vallei de naam gedragen van de jonkvrouwe, die hier gevallen is. Vele edelen hebben op deze plaats hun snelle paarden een ogenblik ingehouden en menige vergrijsde wapenknecht heeft hier in stille eerbied de muts van het hoofd genomen. Oude mensen vertellen, dat lieflijke bloemen opgeschoten zijn op deze plek en het volksgeloof wil, dat deze bloemen nimmer verwelken, alsof zij tot in lengte van dagen de herinnering levend willen houden aan Heidrun, die de trouw aan haar geliefde Koning meer waard achtte dan haar leven !

EINDE

Drukkerij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL

Bestuurder : A. MAERTENS, Alex Markelbachstraat, 26, SCHAARBEEK